

Atıf Deniz

- şiirler -

Yayın Tarihi:

14.08.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Acı

Hayat diyoruz ve yaşamaya devam ediyoruz..
Onca kırıklık,
Onca acı,
Onca Hüzne rağmen,
Yaralarımıza üfle üfle bir şey yok diyoruz etrafımıza.
Ve en çok kendimizi kandırıyoruz aslında.
Üflemeyi bırakıp konuşmaya başlasak,
Bir daha asla susmayabiliriz belki de.
Öyle çok ki kan kaybımız,
O kadar büyük ki kendimize olan yalanımız.
"HAYAT" Diyoruz ve susuyoruz..
Derdimden büyük Rabbim var diye biliyoruz.

Atıf Deniz

Adamlık

Yanındakinin kim olduğunu bilmek istiyorsan, önce kendine bakmalısın hayat aynasında.
İyiye de, kötüye de unutma ki senin yansıman.
Sen ne kadar adamsan yanındakilerde öyle.
Şanma ki; her kötü seni bulur.
İşte tam da bu yüzden, kalp kalbe karşıdır, kalp kalbin aynasıdır.

Atıf Deniz

Ağlıyorum

O kadar çok uyumak istiyorum ki.
Oturduğum yerde gözlerim kapanıyor.
Ama beynim hala aynı.
Uyutmuyor.
Hiçbir şey işe yaramıyor.
Uyuşmuş bedenim.
Bir tarafım titremekte.
Bir tarafım yanıyor.
Ve ben yine ağlıyorum.

Atıf Deniz

Alabildiğine Sevmek

Seni alabildiğine sevmek.
Hiç bir şeyi umursamadan, bütün karanlıkları hiçe sayarak sevmek.
Tutmak ellerinden mesela, derinlere inmek.
Ve gitmek seninle var olan her yere.
Hep sen olmalı.
Hep seni yaşamalı.
Ve seninle yaşlanmalı.

Zor umuttur bizim için.
Zor bir sevda iklimi.
Zor bir serüven.
Ama ömürlük.
Ama ölümlük.

Dualar eder insan.
Mutlu bir gelecek için.
Dualar eder insan.
Seninle bir ömür için.

Duayı kabul eden Allah.
Yakındır sana Şah damarından.
Duayı dilenen insan.
Döksün gözünden yaşı.
Kabul etsin Rabbim tüm yakarışları.

Atıf Deniz

An Gelir

Uzaklaşmak istiyorsan bir insandan,
Bin bir türlü bahanen olur her şeyi kolaylaştıran.
Ben yalan söylemem dersin,
Büyük yalanlarla idame ettirirsin hayatını,
Farkında bile olmazsın belki de.
An gelir susarsın.
An gelir kaçarsın.
Ama susmanın da kaçmanın da bir bedeli vardır.
O bedel ya öldürür seni.
Ya döndürür hayata.

Atıf Deniz

Anlata Bilsem

Bi anlata bilsem içimdeki seni.
Bi yaşaya bilsen bendeki beni.

Yıllar öfkesini üzerime salmış yine.
Mevsimler hıncını alıyor benden.
Ve ışıklarım sönmüş.
Ve nasır bağlamış duygularım.
Senden ötesine yer yok.
Senden ötede aşk yok.

Her şeyim sen.
Her yolum sana çıkıyor.
Attığım adımda mutlaka sen varsın.
Umursamaz tavırların.
İkilemde kalan hayatın.
Ve sana ömürlük değil, ölümlük kucak açmış sevdam.

Bahar gelmeyecekmiş.
Mevsimler hazan da kalacakmış.
Umurumda mı hayat.
Umurumda mı dünya.
Umutlarım çığlar altında.

Her şiirde kanatıyorum tüm yaraları.
Her şiirde anlatıyorum sensiz uçurumları.
Yüreğim sana nasıl susamış bir bilsen.
Ah birde anlaya bilsen anlatılanları.
Dilimde düğümlenen tüm sözcükleri.
Kaderimi, yazgımı ve sensiz çaresizliğimi.
Bir göre bilsen.
Bir dokunma bilsen hislerime.
Ettiğin sözcüklerden utanırdın belki de.

Öfkem kabardı yine bu gece.
Ay çıkmıyor.
Gün bitmiyor bu gece.

Şimdi sana hangi dileği tutacağım.
Hangi umuda yelken açıp sana geleceğim.
Hadi söyle, Mah cemalini nasıl izleyeceğim.
Seni Rabbimden başka, kimden dileyeceğim.

Öyle bir yer kapladın ki bende.
Dolduramıyor hiç bir şey boşluğunu.
Araya koyduğun uçurumlar tüketiyor umutlarımı.
Kendimden geçiyor, insanlıktan çıkıyorum.
Ekmeğimde, aşkımda, hayalimde sen.
Seni nasıl sevdiğimi bir anlayabilsen.
Bir yaşaya bilsen bendeki seni.
Bir anlaya bilsen.
Bir anlata bilsem.
Anlayacaksın sevdamı.

Anlayacaksın sevdanı.

Atıf Deniz

Anlatamadım

Çılgılığım gecenin sessizliğini boğarken; Yalnızlığımın son şiirini yazıyorum belki de. Her defasında olduğu gibi, bu şiirde de seni anlatacağım. Biraz tutsak, biraz suskun, biraz yıkık mısralarımda...

İşte; sensiz geçen binlerce gecedен biri daha.
Yine hasret, yine yalnızlık, yine gece uzadıkça uzuyor ve her zaman ki gibi uyku tutmuyor.
Bu gece de o kadar solgun ki yüzüm, sanki sabaha çıkacak gücüm yok. Öylesine mahzun, öylesine yorgun ve bıkkınım işte...

Anlatacağım dedim de; Aslında neyi anlatacağım ne yazacağım onu da bilmiyorum.. Mesela; Eskiden seni ne kadar çok sevdiğimi yazardım hiç sıkılmadan. Bazen nefretimi, hatta sana olan öfkemi bile yazdım sevgimin yanında. Hiç bitmezdi yazacaklarım, hep daha fazlası gelirdi ardından.. Ve şimdi günler ayların, aylar yılların peşi sıra geçip gitti, ömrüm bitti. Ama ne sen bittin, ne de sayfalar yetti seni anlatmaya..

Sevmek bu kadar zor muydu ?
Bu kadar çok canı yanar mıydı insanın?
Neden kaçıyoruz ki sevmekten, Neden hiç bir şey yaşanmamış gibi gidiyoruz?
İşte herkes gidiyor ve durduramıyorsun gidenleri. Birkaç kelime sarf edemiyorsun arkalarından..
Tıpkı sen gibi.
Tıpkı ben gibi.
Tıpkı biz gibi..
Ve en sonunda; Kelimelere dökemeyeceğin, anlatmaya gücünün yetmeyeceği acılar olup, bir bir çıkıyor karşına..
Sevmek suç.
Özlemek suç.
Hatırlamak suç.
Her şeyin suç olduğu bu hayatta, bu acılarla, Hangi sebeple yaşayıp, Neyi ; ne şekilde anlatabilirim ki...

İşte bu gecenin de sonu geldi.
Güneş doğdu ve yeni gün başladı.
Bense; hala sensiz gecen onca yılın ardından, seni hala sevdiğimi iliştirerek mısralarıma,
Her zaman ki gibi sonsuzluğa uyuma heyecanıyla gözlerimi kapatıp, sözlerimi bitiriyorum..
Elveda diyerek kapatıyorum gözlerimi ve son olarak aynı günün çocuksu sevdası, aynı günün çocuksu heyecanı, belki de son kez seni sevdiğim söylüyorum..
S-E-N-İ____S-E-V-İ-Y-O-R-U-M

Atıf Deniz

Anlayacaksın

Bir gün anlayacaksın.
Ve o gün çok geç olacak.
Bense mazinin tozlu rafları altında kalıp, sana sitem etmekle geçireceğim ömrümü.

Anlayacaksın.
Ayırt edeceksin seveni de sevmeyeni de.
Her şey bir bir çıkacak karşına.
Ve bil ki, şuan ki halinden daha çok acı verecek bu anlayış.
Kimse duymayacak.
Kimse olmayacak.
Yalnız ve çaresiz.
Hıçkırıklarınla baş başa.

Olmasın.
Sen mutlu ol.
Sen hep gül.
Sen hep tutun hayata.

Artık susuyorum.
Yokluğuna değil varlığına.
Ağlamana değil gülmene.
Acına değil sevincine.
Susuyorum.
Ve gidiyorum.

Atıf Deniz

Anlayana

Her Şey güzel olacak diye, hep avuttuk kendimizi..
Az kaldı, Ha gayret...
D zelecek, toparlayacaksın...
Her Şey bitecek, bu da geçecek....
Biraz daha sabredersek zaten, ömür bitecek.
Bir paket pamuk, bir kaç metre bez, birazda tahta.
Sonrası safta...
Sonrası muamma...
Sonrası anlayana....

Atıf Deniz

Ansızın

Birgün ansızın gideceksin.
Hatıraların hatırı bile olmayacak sen gidince.
Seveceksin.
Sevdiğinin ruhuna dokunacaksın.
Ama olmayacak.
Sen yine öleceksin.
Gideceksin.
Sinsice, sessizce..
Haber vermeden yok olacaksın.
Helallik almadan.
Ben gidiyorum demeden, gideceksin.

Atıf Deniz

Asılı Kalmak

Gölüşünde asılı kalmak
Ve nefesinde.
Ve sende hayat bulmak.
Yorgun yıllarına huzur olmak.
Yüreğinde seninle birlikte atmak.
Birlikte tutunmak hayata.
Birlikte anlam katmak yaşanacaklara.
Yol olmak, yoldaş olup birlikte yürümek.

Ama bilmiyorum .
Kör kuyudayım.
Ne tutacaksın elimden ne yürüyeceksin yol olup.
Ne yüreğine asacaksın ne de umut edip bel bağlayacaksın.
O anlıktı yaşananlar
O anlıktı hissettiklerin.
Bense boş teneke gümbürtüsüydüm.
Ama bil ki; hep saklı kalacaksın...
İçimde saklanacaksın..
Tıpkı dün gibi.
Tıpkı bugün gibi.
Hep duamda olacaksın.

Atıf Deniz

Aşk

Aşk yanıp kül olmaktı.
Aşk anlamaktı.
Aşk yaşamaktı.
Aşk her zorluğa rağmen aşktı.
Şimdi ben.
Kül oldum.
Anladım.
Zorluğa katlandım.
Ama sensiz yaşayamadım.

Atıf Deniz

Aşk Ya

Susacaksın, dilin değil kalbin lal olacak.
Ağlamayacak dik duracaksın.
Sevdanı toprağa gömüp üzerine su serpeceksin ki ferahlasın kalbin.
Sonra dönüp bakacaksın aynaya, kendinle övüneceksin.
Bir aşkı toprağa koymanın gururunu yaşayacaksın.
Ama unutma ki ne yaparsan yap,
Aşk ya bu;
İnsan da toprak.
Filizlenir yine tohum serpmesen de.
Kalp gördü mü, ne toprak dinler ne angarya...

Atıf Deniz

Aşk-ı Kiyamet

Yalnızlığın neresindeyim.
Ne söylesem boş, anlamsız sabahların ötesindeyim.
Düşüncelerim boşlukta, ben vuslatın demindeyim.
Bilmem kaçınıcı bahar.
Ben bu alemin cehennemindeyim.

Saçlarıma düşen aklar geçen zamanın habercisi.
Ölümün yansıması olan ruhum, bedenimin işçisi.
Senin adına yazılan şiirler sevgimin elçisi.
Uğruna döktüğüm gözyaşlarım, ıstırabımın incisi.
Nasıl sevdemiş bu böyle.
Bir bir kaybettim güzellikleri.

Korkularımdan yakaladı hayat.
İstemsizliğin cümleleriyle çıktı karşıma.
Düşünemediğim.
Akledemediğim.
Ve sadece; hayal meyal, sen kokan zamanın devrikliği üzerimde.
Şimdi sözler kaçıyor, sessizliğe.
Şimdi, yüreğim yangın yeri.
Artık vuslatım, her şeye.

Ölüm yeşeriyor her gece.
Bir gün daha yaklaşıyorum.
Saçlarıma düşen aklarla baş edemiyorum.
Seni ardımda bırakmanın bahanesiyle hoyratım her şeye.
Kan damlıyor yüreğime
Tutunamıyorum.
Ben seni unutamıyorum.

Dindiremedim acılarımı.
Baş edemedim kendimle.
Yüreğim yorgun.
Ruhum dar.
Kızma sukutuma, içinde acılar var.
Tükenmişim.
Kaybolmuşum.
Her gece ölüm gibi yeşeriyorum.
Sakın üzülme bu halime.
Kendi seçimimle yaşıyorum.

Ve artık zaman Aşk-ı Kiyamet.
Özlemlerim.
Sevgilerim.
Sevdiklerim.
Senden.
Benden.
Hepsi birer alamet.
Gelmektedir beklenen.
Az biraz daha sabret.....

Atıf Deniz

Başlangıç

Bir gün her şey şekillenecek.
Sen yine sade yalın hayatına devam edeceksin.
Bende bu dünyadan uzak yeni bir başlangıçta olacağım.
Varlığımın hiç olduğu, bu hayatta tutunmak için tek bir gayret sarf etmeden, seni bekleyeceğim sınırlı bir mekana yolculuk edeceğim.

Ben gideceğim, sen kalacaksın.
Yokluğumu hissetmeden yaşayacaksın.
Küçük bir elvedanın mahcubiyeti saracak benliğimi.
Sözün bittiği yerden, varılacak son durağa yolculuk başlayacak.
Sessiz sade ve kısık bir hayat döngüsünü uçurumlara atıp, sevdanın aşkın nahos duruşuyla dokunacağım yüreğine.
Kapkara ve dapdaracık odamı senin hasretinle aydınlatacağım.
Yok oluşumun silüetini boynuma doladığım ilmiğe asıp omuzlarda dolaşacağım.
Her fasıla umutsuz olsa da, sana sarılıp umuda koşacağım.

Şimdi garip olan benim gidişim değil.
Senin sevmene rağmen o günü bekleyişin.

Atıf Deniz

Beklemek

Beklemek ne zor bir kelime.
Acıların en büyüğünü yaşamak işte.
An be an, günlerce aylarca veya senelerce beklemek sevdiğini.
Hiç fark etmez, hepsi aynı şiddetle vurur suratına.
Kuytu köşelerde saklanarak ağlamak.
Özlemekten dahi utanmak.
Yazmak istemek mesela, Ama yazamamak.
Yazsanda okuyamamak.
Susmak.
Sessizce sakın.
Beklemek.

Seni beklemek.
Sabırla, inançla.
Sevdiğini beklemek.
Bir gün gelecek olma hayaliyle emeklemek.
En güzeli bu belki de.
Seni özlemek.
Seni sevmek.
Seni büyütmek en güzel bir şekilde.
Ve seni his etmek.
Elbet o gün gelecek.

Seni beklemek.
Usanmaz bir bekleyişle.
Dokunmaya kıyamayıp, dalmak seyrine.
Uzansam tutacakmışım gibi.
Uzansam değecekmişim gibi eline.
Baksam görecekmışım gibi gözlerine.
Bekliyorum seni.
Yaşıyorum.
Ağlıyorum.
Ve seni çok seviyorum.

Hadi gel bekletme artık.
Ansızın çıkan ayazlarda üşütme şu körpecik bedenimi.
Sanma ki usandım.
Sanma ki yıldım seni beklemekten.
Hiç yorulmadım duama eklemekten.
Ey yar.
Ben seni ömürle sevdim.
Ben seni ölümle sevdim.
Hadi gel bekletme artık, nefesim kesilmeden.

Seni bekliyorum.
Sardunyam her açtığında,
Radyo da sevdiğim şarkı çaldığında,
Yağmur sonrası havaya karışan toprak kokusunda müjdeleniyorsun biliyorum. Seni beklemek,
Tabiattan ayrı düşmemek demek.
Cama konan kuşa,
Ansızın çıkan rüzgara,

Misket oynayan çocuklara,
Peşine takılan sokak köpeklerine selamınla durmak demek.

Seni beklemek,
Tüm dünyayla barışmak demek.
Gürültücü komşuya,
Israrlı pazarlamacıya,
inatçı arkadaşına,
Geç gelen ustaya,
Pazar sabahı çalan telefona tebessüm etmek demek.

Seni beklemek,
Tüm tatların tadına varmak demek.
Her yudumunda çayın,
Her kaşığında çorbanın,
Her tanesinde üzümün,
Her diliminde ekmeğin tadına varmak demek.

Seni beklemek,
Sabırla büyümek demek.
Yaz gelene kadar kışın,
Yemiş verene kadar dalın,
Pişene kadar aşın,
Ağrısı geçene kadar başın
Nazını çekebilmek demek.

Seni beklemek,
Hayatı iki kişilik yaşamak demek.
En güzel film sahnelerini,
En güzel roman satırlarını,
En güzel dizeleri iki kişilik yaşamak demek.
Seni beklemek,
Bunca beklemenin sana değdiğini bilmek demek.

Seni bekliyorum.
Geleceksin bir gün biliyorum.
En özlediğim anda çıkacaksın karşıma.
Ve ben seni gördüğüm anda anlayacağım beklenen olduğumu...

Şahi..
Özlemekten utandığın oluyor mu?
Bu ne biçim yangın dediğin?
Gözümü kapasam da bir gün daha geçse dediğin mesela
Beklemek...
Ne zor bir kelime.
Olur ya elin gider kâğıda, kaleme.
Yazamazsın.
Yazarsın, kendine bile okuyamazsın.

Atıf Deniz

Bir Gece Hayal Et

Bir gece hayal et.
Ve sonra bir çimdik at kendine.

Yine Sensizliğin son demindeyim.
Yine çaresiz ve sessiz.
Geçen onca seneye inat hala sevgilerdeyiz.
Hadi birlikte gidelim maziye ve birlikte parçalayalım bizsiz ligimizi.

İlk tanıştığımız ayı hatırlıyor musun bilmem ama; o soğuk gecelerin ıssız ortamında,
sıcaklığıyla girmiştin gönlüme.
Hem de hiç görmeden.
Uzaktan, dokunmadan.
Yüreğimi yüreğinle okşayarak.
Şessiz ve sakince.
İçten içe ve samimi.

Yıl 2009, aylardan Aralık.
Bir sevdaya tutulduk, tam da saklamalık.
Yeni bir hayat, yeni bir başlangıç.
Uzaktan uzağa yüreklerimize uzandık.
Görmeden, dokunmadan.
Saf ve temiz sevdik.

Onca yıl içinde en çok senin saklambağların geliyor aklıma.
Ne çok saklamıştın yüreğimde.
Ne çok yalvarmıştım seni göre bilmek için.
Ve ne çok sevmişim ki seni; sana sarılmanın, sana dokunmanın hayaliyle yaşatmışım
onca yıl kendimi.
Şimdi ise pişmanım.
Sana dokunamadığım, sana sarılamadığım, seni koklayamadığım her gün için
pişmanım.

Zaman zaman uğraştık birbirimizle.
Zaman zaman bilemedik kıymetimizi.
Gelgitler yaşadık hep.
Ama hiç de kopamadık.
Kopmak istemedik belki de.

Ve yıl oldu 2018.
Zaman oldu.
Mekan doldu.
Yürekler pır pır.
Gözler parlak.
Sevgiler sağanak.
3 günde koca bir ömür yaşanacak...

Bir gece hayal et ömürlük.
Ve sonra bir cimcik at kendine.
Öp, kokla ve sarıl.
Sonunu düşünmeden.
Gelgitler olmadan.
Yaşa ve yaşat.

Onunla birlikte yaşlan.
Onunla birlikte yaşa.
Ağlayacaksan onunla.
Güleceksen onunla.
Umursamadan.
Umarsızca.
Geçmişle değil.
Gelecekle değil.
Olanı yaşa.
Seviyorsan anı yaşa.

Ben seviyorum ve yaşamak istiyorum.
Ya sen..?

Atıf Deniz

Bir Özlem Bir Sevda

Öyle bir deli sevda dolaşıyordu ki damarlarımda, düşünceler, ifadeler anlamsız kalıyor..
Nasıl anlatsam bilemiyorum..
Öyle içimdesin ki! Yüreğimin derinliklerinde seni his ediyorum, seni yaşıyor ve hep seni özlüyorum..
Kurduğum her cümlemde, aldığım her nefes ve attığım her adımda mutlaka sen varsın.
Ve ben sadece seni yaşıyor ve sadece senle yaşıyorum..

Şimdi; belki demek kalmış yarınlara..
Şimdi; keşkeler de kaybolmuş umutlarım..
Şimdi; hüznün varmış, sen kalmışsın ve senin yokluğunda kaybolan ben kalmışım...

Nasıl bir özlem bu; nasıl bir sevdaymış bendeki.
Hayatımı felç eden, gözlerimi belirli belirsiz noktalara çivileyen, Elim kolumu bağlayıp sadece seni düşündüren ve sensiz yarınlara dair içimdeki tüm ümitleri tüketen..
Nasıl bir özlem bu ve nasıl bir sevda...

Hasret, pencere kenarında sensizliğin eşiğinde beklemekte seni, Umutlarım ise don vurmuş filizlere..
Ve korkmuyorum artık yalnızlıktan, gecelerin sessizliği huzur veriyor. Artık; nasırlaşmış bedenim. Senli olan tüm acılarım, hafif geliyor yüreğime. Ve artık ağlamıyorum eskisi gibi, mısralarıma döküyorum sensizliğimi...

Şimdi; belkilerden uzak bir yaşam var..
Şimdi; keşkeleri umursamıyorum bile
Ve Şimdi; Hüznün yok, sen yok, ben yok, yani; biz yok...

Atıf Deniz

Bir Yudum

Hadi bir yudum daha çek.
Yoğun bir duman daha çıkar.
Sonra bir elvedaya sarılı kefenle kon toprağa.
Hoşça kal bile olmasın bu köhne dünyaya. Umursanmayacağın aşikar.
Bu günün elbet yarını da var.

Atıf Deniz

Bir Yudum Mısra

Sen ne kadar aciz olursan ol,
Bil ki seni kollayıp gözeten var.
Ve bil ki her şey ol demesine bağı, vaktini bekliyor.
Yeter ki sabret ve bekle.
Usanma, sakın bıkkınlık gösterme

Atıf Deniz

Bittim Ve Gittim

Kaydoldum.
Sensizliğin dibine vurdum.
Yeri geldi dost oldum sana.
Koynunda ağladım, sırdaş oldum.
Uyandım ve bittim.
Ben senin sevginde, kaybolup gittim.
Şairin dediği gibi.
Beni güzel hatırla.
Sayfalarca mektup bıraktım sana.
Şiirler yazdım her gece.
Sakladım günahını, sevabını içimde.
Sessizce gittim.

Yorgun sabahların görkemli vaktinde
Gülüşünü, gözlerini bıraktım geçmişine.
Saçlarını okşadığım üşüyen ellerimi alıp elinden.
Sonsuzluğun yol haritasına bakmadan.
Gittim...

Oysa seni anlatan şiirlerimle girmiştim hayatına.
Her güne bir mısra sığdırarak.
Sonra sesimi bıraktım şairane edayla.
Duruşuna vuruldum, bakışlarımla.
Ve buluşmalarımız.
Ve sarılmalarımız.
Anlatılması zor, yaşanmışlıklarımız.

Artık yoruldum
Bu defa çok yoruldum.
Ve öğrendim.
O kadar zor geliyor ki her şey.
Şadece hak etmedin diye biliyorum.
Öğrendiklerim daha çok acıtıyor içimi.
Ve ben onca yaşattıklarımın sonra.
Bu kadar acı vermişken sana.
Artık susabiliyorum.

Şairin bin bir türlü diliyle.
Ne anlatsam.
Nasıl anlatsam bilemiyorum.
Özdemir Asaf demiş'ya.
"Ben ölürsem o belki ağlardı,
Ama o ağlarsa ben ÖLÜRÜM" diye.
İşte o kadar seviyorum.
Sana mutluluklar diliyorum....

Ve bittim.
Ve gidiyorum.
Sessizce.
Tıpkı eskisi gibi.
Konuşmadan.
Susarak.

Sen mutlu ol diye.
Sen üzülmeye diye.
Ben gidiyorum.
Bu gidişin dönüşü olmayacak.
Biliyorum.
Musallaya uzanan başım.
Üzerime koyulacak safsata taşım.
Artık yolun sonundayım.
Vakit dar.
Zaman kısa.
Sensiz araftayım.

Atıf Deniz

Canım Acıyor

Sen aklıma düştükçe canım yanıyor.
Ve geçer dediğim hiçbir acım geçmiyor.
Maziyi hatırladıkça kor oluyor yüreğim.
Aklıma getirdikçe seni
Ölüp ölüp diriliyorum.

Artık; ne sen gele bilirsin kollarıma.
Ne ben koşa bilirim Karataş'ın sokaklarına.
şiirlerin ahengi bile mazide kalmışsa.
Hayatın yaşamı, uyuşuk kafayla bir hap tadında.
Ve sen yine aklımda.
Mazim hatırımda.
Hatıralarım ise şiir aralarında.

Canım yanıyor yine
Düşündükçe seni içim acıyor.
Unuttum dediklerimi hatırladıkça, yüreğim parçalanıyor.
Ah yar.
Ey yar.
Özlüyorum seni.
Ölüp ölüp diriliyorum.
Seni kaybedişim aklıma geldikçe.
Canımı daha çok yakıyorum.

Ölüm kokusuyla yaşadığım umursamaz tavırlarım var beni.
Şen düştükçe aklıma, yoruluyorum yokluğundan.
Özlemin, sevdan aktıkça içime, biraz daha azalıyorum
Ve sensizliğin ıstırabı da olsa bu yazılanlar, hiç bitmesin istiyorum.

Ah yar.
Ey yar.
Çanım acısa da.
Özlemin kor olsa da.
Yokluğun dem vursa da.
Ben hala seviyorum.
Gelmeyeceğini bile bile.
Dokunamamak endişesi olmadan.
Hayalinde kaybolarak.
Şeni senden saklayarak.
Öperek koklayarak.
Ölüme koşuyorum.
Canımı acıtarak.

Atıf Deniz

Çaresizim

Yüreğimin incitmediği can parem iken, dilimin lütuksuz bıraktığı ıstırabım oldun.
Göğsünde yatarken kurduğumuz hayallerin, narin çiçeğiydin oysa.
Sokak lambalarının altında gözlerinin ahengiyle tuttuğun ellerim, tutunamıyor artık yaşamaya.
Kör kurşuna gelmiş bedenim, dört duvar arasında özleminde hapis.
Ne kadar anlatsam da sana kendimi, artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak.
Ve artık hiç kimse, senin beni sevdiğin gibi sarılıp dokunamayacak.

Çaresizim.
Sensizliğin acizliğindeyim.
Kendi kendimi yok etmişim, habersizim.

Şiir tadında yaşamak varken seni, şimdi sığınağım oldu mısralar.
Ellerinde.
Gözlerinde.
Yüreğinde yaşamak varken seni.
Dokunamadan.
Sessizce.
Uzaktan sevmek düştü, sevdiğini söyleyemeden.
Göğsünde uyumak vardı oysa.
Sarılıp sınıksıkı koklaşmak.
Gözlerine dalıp, sözlerinde asılı kalmak.
Alnına.
Burnuna.
Yanaklarına.
İncecik buse kondurmak.
Ve en samimisi.
Soğukta, yağmurun altında el ele dolaşmak.
Ve en acısı.
Onca şeyin altında kalıp masallaşmak.

Artık tükenmişliğin son evresindeyim.
Vakit dar.
Zaman kısa.
Hayat boş.
Hayaller yasta.
Kalbim nahoş.
Yüreğim hasta.
Gözlerimi kapatıp mehtaba.
Gitmek istiyorum son fasıla.
Biliyorum kurtuluş değil.
Acılara son vermek değil.
Varlığından kaçmak, yokluğuna alışmak hiç değil.
Biliyorum ki bu gidiş senin yüreğindeki sancıları hafifletmek.
Sevgimi de kendimi de hissettirmeden
Çaresizliğinin.
Bensizliğin acizliğinden, seni sana bırakıp hiçliğe karışmak habersizce.

Ve en başta da dediğim gibi
Yüreğimin incitmediği can parem iken, dilimin lütuksuz bıraktığı ıstırabım oldun.
Göğsünde yatarken kurduğumuz hayallerin, narin çiçeğiydin oysa.

Sokak lambalarının altında gözlerinin ahengiyle tuttuğın ellerim, tutunamıyor artık yaşamaya.

Kör kurşuna gelmiş bedenim, dört duvar arasında özleminde hapis.

Ne kadar anlatsam da sana kendimi, artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak.

Ve artık hiç kimse, senin beni sevdiğin gibi sarılıp dokunamayacak.

Çaresizim.

Sensizliğin acizliğindeyim.

Kendi kendimi yok etmişim, habersizim.

Atıf Deniz

Çocuk

Saymayı yeni öğrenen çocuk gibiyiz her birimiz.
Bir o kadar meraklı.
Bir o kadar heyecanlı.
Bir o kadar sevdalı.

Hayata hep sıfırdan başlayan,
Yeni yeni hayallerin peşinden koşan,
Taptaze ve tertemiz insanlarız işte.
Onun içindir ki, üzmeden kırmadan yaşayalım.
Hayat uzun gözükse de,
Namazsız ezan, ezansız namaz kadar kısa.

Atıf Deniz

Demedi Deme

Sevdiğin insana kötölükte inat etme.
Seviyorsan dik dur ve hissettir.
Seven arasındaki inat, kuru gürültüden başka bir şey değildir.
Bil ki hayat kısa.
Demedi deme

Atıf Deniz

Doğum Günü

Bugün senin doğum günün.
Açtın o güzel gözlerini yeni bir nefes oldun dünyaya.
Benimde can bulduğum, ilk defa ben olduğum yeni bir hayata merhaba dedin.

Bugün senin doğum günün.
Biraz buruk, biraz tebessüm edercesine yaşıyoruz birlikte.
Uzaklarda ve yapayalnızsın biliyorum.
Ve ben bugün yanında olmayı o kadar çok isterdim ki...
Anlatması imkansız.
Sensiz yaşamak zor.
Hayat insafsız.
Ben yine buralarda sensiz, sen yine oralarda bensiz.
Sensiz yaşamak zor
Sensiz yaşamak çaresiz.

Varsın olsun.
Buna da eyvallahımız var.
Rabbimizin takdiri.
Alın yazgısı.

Ama yine de olmalıydım yanında.
Seni seven.
Sana dokunan.
Dizlerimin üstünde uyutan ben olmalıydım.
İyi ki doğdun demeliydim yüzüne karşı..
İyi ki doğdun deyip sarılmalıydım yüreğine.
Ağlatmadan seni içten içe, gülen yüzün olmalıydım.

Varsın olsun.
Buna da eyvallahımız var.
Rabbimizin takdiri.
Alın yazgısı.

Dedim ya.
Bugün senin doğum günün.
Bugün hüznün yok olsun.
Kışların bahara dönsün.
Solan yüzün hep gülsün.
Ağlayan yanın sussun.
Sevdiklerin sana koşsun.
Rabbim seni korusun.
Doğum günün kutlu olsun.
Seni seviyorum.

Atıf Deniz

Duam Ol

Hadi bir sabah vakti,
Ezanlar okunurken duam ol,
Duamda ol.
Bedduamdan uzak,
Her daim yüreğimde ol.
Hiç tereddüt etme gel gönlüme,
Gir yüreğime.

Atıf Deniz

Duamsın

Rüzgarla savrulan, kâğıt parçalarına yazılan bir şiirin aşk hikayesi.
Hayatı tarumar eden bir elveda.
Uzunca bir yolculuk vakti, zaman kısa.
Bilet sadece gidişlik.
Çıkışı olmayan bir şehir kapısı.

Umutun, hasretin, sevdanın tertemiz olduğu bir hayat.
Kimseye ilişmeyen.
Beklentisi olmayan.
Gelişi güzel.
Hoyrat; ama biraz da deli.
Öyle uzaktan..
Üç günlük sevdalara inat.
Adam gibi.
Yürekten ve samimi.
Gözlerine dalıp gitmeden.
Yüreğimle seviyordum seni.

Kötü söylenmiş her bir sözün matemi.
Umutsuz bir hayalin anlatılmamış bestesi.
Siyah denizlerin çağırdığı batık gemisi.
Kulluğumun farkına varmadan yanmış kül olmuşum.
Ölüm kokan bi çareyim.
Dertliyim, avareyim.
Bil ki; yitik adreslerde, sönmüş yıldızlar gibiyim.

Sen gittiğinden beri hayat hep aynı seyirde.
Varlığınsızlık ıstırapı karabasan gibi düşlerde.
Gelip geçen zaman.
Seni sana.
Kendimi sana.
Nasıl anlatsam.

Telafisi olmayan bir hatanın boğumunda geçti yıllar.
Sensizliğin uçurumundan, hep umutlarla baktım geriye.
Sana sarılmanın düşlerini kurdum hep.
Şimdi anladım ki, sana ulaşamamamın düşüşlerindiyim.
Tepe taklak.
Param parça.
Sessiz.
Saf ama sade.

Mısralarım sana.
Sözlerim sana.
Kocaman çınar.
Yalçın kayalıklı dağ.
Uçsuz bucaksız orman.
Ve artık geriye kalan.
Üç beş cilalı söz.
Dinmek bilmeyen acı.
Ve feryadı figanlarla gözyaşı.

Şiirlerimde bul kendi gizini.
Dokun parmaklarınla mısralara.
Ben hala seviyorum.
Ve ben hala seninleyim.
Yürek yangını olarak kalbindeyim.
Biliyorum.
Dönülmez akşamın ufkundayım
Vuslatım sen.
Yaşamım sen.
Darıl bana istersen
Ben zorluğun ahındayım.
Sana dökülen mutluluk kelamın duasındayım.

Atıf Deniz

Dünyanın Çilesi

Şu yaşamaya değmez dünyada, bir gün görmeyecek miyim?
Hep ağlayacak, hiç gülmeyecek miyim?
Dert üstüne dert. Bilmiyorum, yaşamaya mı geldim, yoksa sürünmeye mi ?
Suçum ne idi ki, hayat bana karşı bu kadar zalim davranıyordu.
Suçumu anladım.
Suçum, şu yaşamaya değmez dünyada yaşamak.
Her şeyi paradan fakat bir taşı bile beş kuruş etmeyen dünyada yaşamak.
Dert üstüne dert dedim ya; sevmek istedim kalbim sevdi fakat karşımdaki beni sevmeyi.
Gülmek istediysem de yüzümü güldürmediler.
Sanki bana verilen, gülmesini bilmeyen mübarek bir yüz, bir de sevimliye layık görülmeyen bir kalp.
Daha çekeceğim kim bilir ne dertler var.
Gurbet ellerde sürünmekten tut, kuru bir ekmek , birde kireçli suya talim gibi.
değildir bu kelimeler, yalnızca sitem.
Haddime mi düşmüş birini sevmek ve ona kendimi sevdirmek.
Zaten sevgi, bir pantolon, bir ayakkabı ve paradan ibaret.
Kaderimiz böyle yazılmış arkadaş çile hamurunda yoğrulmak.
Olaçak tabi bunu yaradan yazmış kim bozacak.
Herkes sevincinden sevgisini, dağa - taş, duvara - ağaca yazar olmuş.
Kaderim ya bu benim, bu kader benim bir anlıma yazılmış birde kalbime.
Yaşamak için iki çift elbisem bir de hücrem var.
Hani atalarımız demiş ya ! "DAMLAYA DAMLAYA GÖL OLUR."
Dertler de aynı şekilde damlamış, daha açıkçası damlamaya başlamış üstüme.
Birikip derya olmuş.
Bense kalmışım içinde yüzmesini biliyormuşum gibi. Nereden bilirdim beni boğacağını,
elimi uzattım kurtulmak için ama nafile, şaklen el uzatan çok fakat tut diyen yok.
Etrafıma baktım bir ben değilmişim bu dert deryasının içinde, yüzlerce binlerce insanca yaşamak isteyen benim gibi garibanlar.
Bir de insanca yaşamamanın hayali...
Dedim ya ! Daha çekeceğim kim bilir ne dertler var. Olaçak tabi, dert olmasaydı anlaşılır mıydı sevincin değeri.
Ne dilim dayanır derdimi anlatmaya, nede sözcükler yeter.
Kimse bilmesin benim bu halimi, bir sen bil, birde içimi döktüğüm defter bilsin yeter....

Atıf Deniz

En'leri Yaşamak

Zannediyor ki insan hep "EN"leri kendi yaşıyor.
Mesela en büyük seven,
En çok özleyen,
Her şeyin sonunda en yaşanmadık acıyı yaşayan.
Sonra mı?
Sonrası yok ki...
Anlaya bilse bir ola bilmeyi, zaten sorun yaşanmaz.
"EN"leri birlikte yaşar, birlikte yaşanır.
Hiçliklerde tıkanmaz ve kaybetmez vuslatı.
Şimdi mi?
Şimdi koca bir HİÇ.
Bir olamayan yürek, bin "EN"li yaşasa ne fayda...

Atıf Deniz

Ertelemek

Hep erteleriz bir şeyleri...

Ve ne acıdır ki, fark etmeyiz asıl ertelediğimizin kendi hayatımız olduğunu.

Ama bir gün anlarız mutlaka ertelediklerimizin önemini.

Dua edelim ki, iş işten geçmemiş olsun.

Zararın neresinden dönersen kardır misali,

Yeni bir sayfa açıp başlarız belki kaldığımız yerden.

Atıf Deniz

Esirgeme Gülüşünü

Her yazdığım şiirin başı da sonu da seni anlatır mısralarda
Ve aldığım nefesim kadar yakınsın bana.

Öyle seviyorum ki seni, tarifi imkânsız sözlerim var benim.
Yarını olmayan hayallerimin kuytusunda.
Uçsuz bucaksız kocaman yüreğime sadece seni sığdırdım.
Sana yandım.
Seninle uyandım.
Bir gülüşüne hayatımı adadım.

Aya ve yıldızlara benzetiyorum bazen seni.
Ve hislerimin içinde dalıp kayboluyorum.
Sırılsıklam eden yağmura.
Kokunu getiren rüzgâra.
Tüm benliğimle hapsoluyorum.

Biliyor musun?
Bir başka güzeldir gün batımında güneşin gözlerinle birleşmesi.
Mehtaba karşı abu hayat iksirinde bir kadeh doldurup özlemini içiyorum.
Ve bazen de güneşi kaybeden bulutlara küsüyorum.
Öyle gizemlisin ki kalbimde, sana bile sevgimi söylemekten çekiniyorum.
Bu yüzdendir belki de hayata tutunamayışım.
Bu yüzdendir belki de kör kuyularda kalışım.

Bak yine başaramadım.
Yine anlatamadım senli olan düşlerimi.
Özlemin bile özlendiği yerdeyim ben.
Önce pencereden gelen esintin.
Ardından giderek çoğalan hayalin.
Sonra içime dalga dalga sinen kokun, beni sarhoş ederken,
Özlemin buharlaşıyor.
O an yanımda hissediyorum seni.
Ve anılarımızı dinliyorum şarkılarda.
Sonra hırçın bir rüzgâr alıp götürüyor seni benden.
Okyanusun derinliklerindeymişim gibi boğuluyorum.
Nefessiz kalıyorum, sensiz kalışım gibi.

Yüküm çok ağır.
Yüreğim paramparça.
Hayalini taşıyorum omuzlarımda.
Bir kolumda hasretin, bir kolumda özlemin.
Ve ben sadece seni yaşıyorum.
Düşüncelerimi duygularıma katıp ağlıyorum.
En sonunda hayaline sarılıp kapıyorum gözlerimi.

Ey uzanıp dokunamadığım.
Okuyup bitiremediğim.
Göz kapaklarına gizlendiğim.
Esirgeme benden gülüşünü.

Atıf Deniz

Ey Garip İnsan

Ey garip insan!

Nedendir bu pervasızca yaşayışın.

Hiç mi hatırlamazsın ölümü.

Bugün kırdığın, umursamazlık yaptığın, yüzüne bakmaktan tiksindiğin, konuşmama umarsızlığına kapıldığın, ufacık bir olayı büyütüp geçmişini ve geleceğini yok ettiğinin farkında değil misin?

Ne zaman toparlayacaksın kendini.

Öldüğün zaman mı veya pişmanlık duyup kapısını çaldığında, o kapıyı kimse açmadığı zaman mı?

Hadi toparlan, topla kendini geç olmadan.

Vurup kırdığın hiçe saydığın o gönlün kıymetini bil.

Dön rabbinin emrine.

Şeytanın düştüğü benlik davasına düşüp yok etme kendini.

Neye ve kime hizmet ettiğinin farkında ol.

Her davada her insanın kendine özgü bir haklılık payı vardır.

Sakin ben haklıyım deyip HAKKI yıkma.

Ben değil biz olmaya gayret et. Unutma ki her daim ölüm baş ucunda.

Hadi bitir her şeyi, yık gururunu ve hiçe say nefsin.

İş işten geçmeden yok olmadan her şey, kime hizmet ettiğini anla...

Anla ki kul olduğunun farkına varasın, kül olmadan...

Atıf Deniz

Ey Ölüm

Bir sevgiyi anlamak bu kadar mı zordu?
Anlayamadım.
Yaşamak mı?
Başaramadım.

Hıçkırıklara boğdum yüreğini.
Çaresizlik serptim umutlarına.
Yok ettim sevgini.
Celladı oldum kendi kendimin.

Bir sokak hüznü içimde, güpegündüz.
Ağzımın kenarında yılların yorgunluğu.
Yüzümde acımtırak bir gülümseme.
Gün gibi yalnızlık,
Kendime çıkıyorum yine.
Şairin dediği gibi.
Uçurumun kenarındayım Hızır
Civan hazır
Divan hazır
Ferman hazır
Kurban hazır

Artık korkmuyorum ölümden.
Azap çeken ruhum sende kalsın.
Fırtınalar kopsun.
Parçalasın içimi.
Yansın yüreğim.
Ağlasın gözlerim.
İşte gönüllüyüm.
Gidiyorum.

Ey ölüm.
Hadi al beni kollarına.
Ve yaradan adına keş nefesimi.
Götür beni son durağa.
Götür beni fasılanın en başına.
Attığım her adım, bir yol olsun.
Adım yazılsın, musalla taşına....

Atıf Deniz

Ey Sevgili

Bir sevda masalından yine sana sesleniyorum sevgili...
Yine sensiz, yine yalnız ve mahzunum, her zaman ki gibi.
Sensizliğin acısıyla yanan şu yüreğimi, hayallerinle avutuyorum.
Yüreğim asi ve isyankar, göz yaşlarımsa biçare, Sensizliğime yanıyorum..

Özlüyorum seni..
Sen benim sevda gözyaşımsın.
Uğruna şiirler yazıp ağladığım kadınımsın..
Daha kaç kez yazmalıyım özlemimi, ve daha kaç kez anlatmalıyım sana olan sevgimi.

Ne şiirlerim oldu, ne duygularım aktı satırlarıma..
Her şey seni fısıldıyordu kulağıma..
Sen diye atıyordu kalbim, sen diye ağlıyordu gözlerim..
Ey sevgili söyle, şimdi nerelerdesin...

Atıf Deniz

Ey Yarım Kalmışlığım

Yine anlamsız sabahların ötesindeyim..
Yüreğimde tarif edilmez canımı yakan bir sancı
Yağmurlu bugün buralar ve kan damlıyor yüreğimden...

Ey yar! Hangi şehrin havasında beni unuttun, Hangi aşkın kollarına bıraktın kendini.
Hangi mehtaba baka kaldın ve hangi yıldız çaldı körpecik günlünü bilmem ama, ben
hala sende kaldım. Sana yandım ve sana candım..
Ey yarım kalmışlığım..
Neredesin....

Adını koyamadım yalnızlığımın.
Kulak asmadım acılarıma ve seni hep gözyaşlarımda yaşattım.
Uğruna döktüğüm gözyaşlarımdan küçücük denizler yapıp, Sevda mı, isimsiz bir limana
boşalttım, sana hiç bestelenmeyecek şiirler yazdım.
Mühür vurduğum zamanın çizelgesinde gizledim ve adını bile anmaya korktum.
Gecelerim sessizlikte, sensizliğe muştulandı.
Tek dayanağım ve sırdaşım oldu şu körpecik mısralar.. Şimdi uzaktan da olsa sana
sesleniyorum.
Ey yarım kalmışlığım..
Neredesin...

Bak işte, yine gece yarısı oldu..
Sensizliğin kördüğümü bir perçin daha saplandı yüreğime.
Ve ben biliyorum, artık olmayacaksın.
Artık soldu çiçeklerim, gündüzlerimde gömüldü karanlığa.
Ve şimdi susuyor saatler, zaman terk ediyor beni ve gömüyorum tüm şiirleri aşka.
Gidiyorum! Bir kez olsun gözlerine bakmadan
Gidiyorum! Bir kez olsun sana sarılmadan.
Gidiyorum!
Sen mutlu ol diye!
Sen huzur bul diye!
Sen Ağlama diye!
Ben ağlıyorum ve gidiyorum..

Uzunca bir yolculuk vakti şimdi..
Biliyorum! Beni arayacaksın bensiz cümlelerin sen kokan satırlarında..
Hatta en çok yüreğine dokunduğum yüreğimi özleyeceksin..
Kelimelerimi arayacaksın yorgun kağıtların suskunluğunda.
Sonra! Seni sana anlattığım senli satırları özleyip, benim seni özlediğim gibi sende beni
özleyeceksin....

Atıf Deniz

Garip Dünya

Ne garip dünya.
Öyle bir sevgi var ki gönlümde sana karşı.
Her şey sende anlam buluyor.
Öyle bir sevda ki bu, tarifi imkansız.

Senden öte tanımadığım hiç bir şey yok hayatımda.
Elimi uzatıp dokuna biliyorum.
Olmadık yerde, olmadık zamanda alabiliyorum kokunu.
Sanki karşımdasın.
Her şey senin adınla anılıyor.
Ve Sanki hep gülüyorsun gözlerime.
Bütün çiçekler sen kokuyor.
Bütün yıldızlar sende anlam buluyor.
Şairin de dediği gibi.
Sen Allah'ın bir lütfusun.
Gözlerimin nurusun.
Seni gören şifa bulur.
Gel de gönlüm şifa bulsun.
Seni seven aşkı bulur.
Gel de gönlüm aşka doysun.

Hadi gel.
Öyle içimdesin ki, aldığım her nefes de, attığım her adımda mutlaka sen varsın.
Yaşamımın en tatlı anı, uykumun en tatlı rüyasısın.
Seni yaşıyorum; canımsın, canımdasın.
Şimdi sonbaharın, ya da sonsuz bahar.

Koklasam.
Dokunsam.
Ten tene, yürek yüreğe.
Sarılsak ve hiç ayrılmasak.
Düşsek.
Kalksak.
Toparlansak.
Birlikte gülsek.
Birlikte ağlasak.

Hadi tut ellerimden ve bırakma.
Sendeyim ben, yüreğimi koydum yüreğinin üstüne.
Artık seninle yürünecek, bambaşka bir yol var önümde.
Geçmişin hazin dolu öyküsüyle değil sana gelişim.
Senden önceki zamanı, sana ulaşmak için yürüyerek geçirmişim.
Hadi can.
Gel ve bekletme beni.
Sen ol.
Hep ol.
Benimle ol.
Bende ol...
Hep yanımda ol.
Huzurun duası ol.
Mutluluğum ol.
Rabbimin armağanı ol.

Ve hep duam ol.

Ve kavuşmak sana
Ve yanmak.
Seninle var olmak.
İşte bu yüzden tüm yakarışım Rahmana.
Hüznüm sana.
Ağlayışım Rahmana.
Sevdam sana.
Kavuşturmak Rahmana.
Dua bize.
Kabul etmek Rahmana.

Aşk bu, başka isim arama.
En deli.
En tutkulu.
En koyu.
Rabbim mutlu etsin bizi bir ömür boyu.

Atıf Deniz

Gidiş

Kimseye zorluk çıkarmayacaksın.
Vakti geldiği an gitmesini bileceksin.
Bu gidişin sonsuz olacak. Yattığın an neştere, sessizce bırakı vereceksin kendini.
Hiç beklenmedik bir an da.
Yok olacaksın.
Yok edeceksin hayatı.
Son bakışın elveda niteliğinde olacak.
Son şiirin hüznüyle boğacak.
Her şey son bulacak.

Atıf Deniz

Gidiyorum

Bir gün yüreğine nefes diye dönmek için gidiyorum....
Ve şimdi son kez yüreğimle dokunuyorum yüreğindeki narinliğe..
Ve son kez yüreğimle konduruyorum busemi, yüreğinin en saf ve en yalın haline..
Gidiyorum....
Yüreğimi, yüreğine emanet ederek gidiyorum....
Gidiyorum...
kulağına usulca eğilip SENİ SEVİYORUM diyerek gidiyorum...

Bu bir elveda değil...
Bu bir ayrılık değil..
Bu; hüznünü hüznüme katıp, seni sensiz yaşayabileceğim, sessiz ve sakin bir aleme
yolculuğumun başlangıcı..
Ve say ki; seninle kavuşacağımız günün habercisi...
Ve say ki; Bensiz cümlelerin sen kokan satırlarında seni bırakıp, ölümsüzlüğe
gidiyorum....

Atıf Deniz

Gözlerine Bakıp

İçimdeki seni o kadar çok anlatmak istiyorum ki gözlerine bakıp.
Yarının umutlarını tüketip öylece bitmek istiyorum karanlıklarda.
Güneşin olmadığı, ayrılığın solmadığı diyarlara göçmek.
Uzaktan uzağa, öylece baka kalmak gözlerinin gülüşüne.
Yaşamın ahengini yitirdiği diyarların kör kuyularına düştüm sen gideli.

Uçsuz bucaksız karlı ovaların burukluğuyla üşüyorum.
Ahengini yitirdim hayatın.
Alaca rüzgarların ortasında kaldım.
Nefessiz kaldım aşkın buğulu girdabında.
Sensiz kaldım.
Sade, yalın ve kimsesiz.

Gülüşünde asılı kalmak gibi bir mana var gözlerimde
Bugün her yanımla sen kokuyor.
Her yanımla hasret.
Her yanımla özlem.
Şonsuzluğun susuzluğu kadar hastayım.
Ölüm gelmeden haneme, yastayım.

Şimdi ağlıyorum sensiz geçen onca zamanıma.
Biliyorum, geri dönüşüm yok.
Boş kağıdın sayfaları gibi berraksın bana.
Loş ışıkların aydınlığı kadar uzak.
Dönsem kalp kırdığım o günlere, bir şansım daha olmayacak.
Biliyorum, geri dönüşün yok.
Kaybettim tüm güzellikleri.
Yokluğunda anladım.

Ve şimdi ben.
Dört duvar odamın içinde yaşıyorum hayatı.
Suskun.
Yalnız.
Çaresiz yaşamayı seviyorum.
Kederi dost edip kadere yürüyorum.
Ölümü koşar adım bekliyorum.
Ansızın.
Sessiz.
Hiçliğe gidiyorum.
Elveda diyecek fırsatım olmasın istiyorum.
Gözlerinden gözlerimi.
Ellerinden ellerimi ayırmadan.
Uzanmış musallaya gidiyorum.
Sevginin bütün dilleriyle sana son kez.

....

Atıf Deniz

Gölüşün

Öyle bir gülüşün var ki gözlerime bakarken, oturup anlatmaya kalksam kelimelere sığmaz.
Hadi söyle, seni şana hangi harflerle anlatayım.
Hesapsızca girdiğin hayatıma, nasıl anlamlar katayım.
Yüregimdeki varlığını, yanımdaki yokluğunu hangi duygularla izah edeyim yanmadan.

Ama dinle.
Şu körpecik hayatıma nasıl anlam kattığını duy benden.
Dinle şu toy mısraları.
Anla.
Ve öyle sev.

Masum ve sebepsiz tebessümler var gözlerinde.
Sen gülünce güller açıyor.
Yüregim sade.
Yüregim senli.
Yüregim sende.
Sen gülünce güneş utanıyor doğduğuna.
Sen gülünce aydınlanıyor tüm evren.
Hiç bir beklenti olmadan, sessizce dokunuyor yüreğime.
Sessizce sarılıyor, sarıyor tüm bedenimi.
Ve bir bakışın var gözlerime, nazarımla bakmaya korkuyorum.
Çünkü seni çok seviyorum.

Dedim ya, nasıl anlatayım ki gözlerindeki cenneti.
En güzel sevda sözcükleri bile anlatmaya kifayetsiz.
Hadi, bir duam olsun ömrümü ömrüne katan.
Bir sözüm olsun, her bakışında sevdamızla çağlayan.

Ey sebepsizce benim için gülümseyenim.
Yüzündeki mutluluğun sonsuz olsun.
Tükenmesin hiç umudun.
Birlikte Yaşa.
En güzeli Yaşat.
Benimle Yaşlan.

Atıf Deniz

Hala Seninle

Bir bakmışsın ki hayata uçmuş gitmiş, ömür bitmiş.
Ama sen hala o çocukluk hayatındaki sevginin üstünde evcilik oynuyorsun sevdiğinle.
Allah'ın verdiği ömür kadar,
Nereye gidersen git.
Bir elinde baston, bir elinde göz yaşını silen mendil.
Ama o hep kalbinde.
İçinde.
Seninle.
Hep beraber birlikte.

Atıf Deniz

Hatıranın Hatırı

Ne zaman siliyor.
Ne günler geçiyor.
Ya tozlu raflarda kalıyorsun hatıranın hatırına.
Ya da kül olup savruluyorsun oradan oraya
Gözlerin doluyor.
Ruhun kabarıyor.
Bir kapı sesi.
Seni senden alıyor.
Kalp ritmi bozulmuş.
Ortada kulluğun kalıyor.
Aklın uçmuş.
Ruhun kayıp.
Ölüm kokuyor.

Uzak bir hatıra gelip dayanınca kapına.
Kış bir kardelene yenik düşer.
Gök, uçan kuşun kanadına..
Elbet hüznün birikir.
Karanlık geceler şiire karışır.
Hasret suya.
Su toprağa.
Toprak rüzgarla savrulur.
Ömür zamanı kovalar.
Zaman, tik taklarla oyalar.
Ve gelir ölüm.
Unutulmazlar unutulur,
Zaman çizelgesinde.
Ama sen kalırsın kalbin ilişiğinde.
Titrer kalbin.
Bir hatıranın eşiğinde.
Zaman onun peşinde.
O, zamanın içinde.

Atıf Deniz

Hayallerimiz

Gözlerimin nemli olduğu bir sabaha yine uyandım,
Pencereme vuran yağmur damlalarıyla birlikte.
İçimde yine sana olan özlem.
Yine sen kokan leylaklar.
Göz kapaklarımda sevda çapakları.
Ve odama vuran güneşin hoş sadeliğı.

Biliyorum ki çok şey kaybettim.
Çocuksu hayallerimi.
Sevincimi.
Yaşama hissi mi.
Ve en acı olanı seni.....

Deli dolu düşüncelerimiz vardı bizim.
Ve her insana nasip olmayacak sevgimiz.
Tüm çirkinlikleri birlikte güzelleştire bilecek gülüşlerimiz.
Bu mu sevgi dedikleri?
Bu mu verilen değer?
Hani; nerede özlemler?

Nerede kaybettim seni?
Ve onca hayalim hangi ara devri alem yaptım?
Kayıp şehrin girdabına hangi ara düşüp yok olduk?

Meçhul bir şehrin sokaklarında ne hayallerimiz vardı bizim.
İçten ve samimi duygularla az mı söyledim sana olan sevgimi.
Karşılıksız ve yapmacıksız.
Gidişi olup, dönüşü olmayan hayal gemisinin umut yolculuğunda ne çok yelken açtık
seninle.
Hatta; şu çivisi çıkmış dünyanın, gelmişine geçmişine meydan dahi okuduk.
Ve her sabah gözlerimizi açıp seni seviyorum diye bilme olasılığını yüreklerimizde
taşıdık.

Meçhul mahallenin aynı sokağında
Sevda renkleriyle boyanmış apartmanında.
Aynı odada yaşaya bilmenin huzuruyla başladık hep yeni güne.
Elimde güller, yüzünde gözlerimde asılı kalan gülüşün.
Ve sana, dokuna bilmenin heyecanı..

Ben seni, duygularımın götürdüğü bilinmezlik dünyasında severken,
Kendimi seve bilme olasılığını dahi unuttum.
Bu yüzdendir ki;
Nefesimi nefesine,
Ömrümü ömrüne katıp, yaşamaya alıştım.

Ve şimdi..
Yitik sevdalar ülkesinin meçhul şehirlerinde;
Atmosferin ayrı havalarını soluyoruz iki yabancı gibi.
Ayrı balkonlardan aynı yıldızı seyretsek de,
Yalnızlıkların rıhtımından kalkan pusulası bozuk yolcularız.
Doğum sancısı kadar acılı bir hayatı yaşamamanın vuslatındayız.

Atıf Deniz

Hayat

Hayat mı değer yaşamaya,
Yoksa yaşamak mı değer hayata.
Ol emriyle gelmişsen dñnyaya.
Her zerresini yaşayıp,
Dñz bakacaksın hayata.

Atıf Deniz

Hayat Aynası

Yanındakinin kim olduğunu bilmek istiyorsan, önce kendine bakmalısın hayat aynasında.
İyiye de, kötüye de unutma ki senin yansıman.
Sen ne kadar adamsan yanındakilerde öyle.
Şanma ki; her kötü seni bulur.
İşte tam da bu yüzden, kalp kalbe karşıdır, kalp kalbin aynasıdır.

Atıf Deniz

Hayat Gerçeğim

Seni ilk gördüğüm gün başka kim varsa silinip gitti hayatımdan...

Tatlı anılar bir yana, bana acı vermiş kim varsa, hangi olay varsa o an zihnimden silinip gitmişti.

Yepyeni tertemiz bir başlangıçtı bu.

Yaşamın iki yüzölçüğünden soyunup, karşına en saf, en yalın benliğimle çıkmıştım.

Sana ait olanı yaşamak istiyordum. Aşksa aşk, sevinçse sevinç, hüznünse hüznün, acıysa acı.

Senden gelen ve gelecek olan hiçbir şey korkutmuyordu beni.

Sen yanımda olduktan sonra her şeye dayanabileceğimi biliyordum.

Ne desem de sevdami anlatsam diye düşünüyordum.

Bugüne kadar söylenmiş en güzel sevdada sözcükleri bile sana duyduğum sevgiyi ifade edemeyecek diye korkuyordum.

Dünyanın bütün dilleriyle Seni seviyorum desem yetecekti biliyordum.

Nereye gidersem gideyim yanımda götürüyordum seni. Hiç yalnız değildim bu yüzden.

Hiç ama hiç bitmesini istemiyordum. Ama ben bile nasıl olduğunu anlamadan bitti işte.

Hep bugüne kadar kendi kendime Neden diye sordum. Ama cevabını bulamadım.

Beni kırgınlıklarla, çelişkilerle, cevabı sende olan bir sürü soruyla ve bitmek tükenmek bilmeyen keşkelerle bıraktın.

Bana onca acı verdin ama yüreğim düşmanın olamıyor. Her gün alabildiğince yanıyor...İstesem de

İstemesem de seni özlüyorum. Bilmem biliyor musun?

Gayem sana zarar vermek, seni incitmek, kırıp dökmek değildi...Acılarına, yaşam mücadelesine,

Gözlerinde bulduğum huzura ortak olup, yüreğimi yüreğine, ömrünü ömrüme katıp, seni mutlu etmek istiyordum.

Ben sende sadece sana verdiğim sevgiyi kabullenip, bu sevgiyi yaşamayı istemiştim.

Ama sen ne yaptın? Yüreğim de kalıp, saltanat sürmek varken, beni sıradan bir şeymiş gibi elinin tersiyle ittin.

Soruyorum sana, Çok sevilme bu kadar kötü müydü? Gerçekten böylesine ağır mıydı?

Sana bu sevgiyi vermekte bu kadar direttiğim için beni bağışla. Adı üzerinde sevdaydı bendeki.

Bütün güzellikleri, bütün kainatı seni sevmesi için birine verseydin, yine de bu kadar sevilmezdin

Yüreğimi koparıp atmak mümkün olsaydı, hiç düşünmeden koparıp atardım.

Başımı ellerimin arasına ne ilk nede son alışım. İlk acım değil ama en büyük acımsın.

Bir limandayım ve senin bindiğin gemi çoktan uzaklaşıp gitti. Canım acıyor ve seni hala özlüyorum.

Atıf Deniz

Hayata Bakış

Nereden bakarsan hayata, oradan tutar elinden.
Ya gülümsemelik bir tavırla yaşarsın.
Ya ağlamaklı gözlerle baka kalırsın.
Ya iyilikle yoğurursun hamurunu.
Ya da hüznün pençesinde kaybolursun.

Atıf Deniz

Hayata Gazel

Hayat anlamsızlıklarla doludur,
Ne etsen tat vermez, hiçbir ahengi yoktur .
Ama her şeye rağmen yaşamaya çalışırsın, Bazen güler belki çoğu zaman ağlarsın..
Her ne olursa olsun, veren ALLAH' ır gamı, Bilirsin ve şükürle yaşatırsın tende ki canı...

Yılar geçer bir iki üç...
Bir bakmışsın yaş olmuş kırk, İçindeki aynalar hala kırık..
Sebepeklersin, Mutluluk istersin, Yaş gelmiş kemale ermiş dersin.
Geri ye ta uzaklara bakarsın, Yaşamından lezzet alamazsın, Nerde hata yaptığını ararsın...
Bulamazsın belki de hiçbir sebep..
Bakarken maziye çocukluğun gelir, hafif tebessüm edersin. Küçükte olsa mutlu olursun ve tüm yaşamını o küçük sebebe bağlar ve ahenklendirirsin..

Yıllar geçmiştir aslında..
Ya yıllar seni kovalamıştır, ya da sen yılları..
Hatırlarsın geçen yılın ardından, arkada bıraktığın onca dostları..
Kimileri gerçektir kimileri hayal..
Kimileri paylaşmıştır acıları.. Kimileri olmuştur dert ve keder..
Olsun be yine de hayat yaşamaya değer...

Evet kırklardasın şimdi...
Ya küçük umutlardan mutlu olacaksın, ya da adın bile anılmadan yok olacaksın..
Ya hayata ayak uyduracaksın, ya da uydurduğun hayatı pisliklerden arındırıp, tertemiz yüreğinle umutlara koşacaksın..

Atıf Deniz

Her Hicrette Sınıfta Kaldık

Öldürmeyi kimse tasvip etmez. İnsan canı o kadar ucuz değil ki!
Irak'ta Filistin'de Myanmar'da Arakan' da Suriye'de öldürülen (şehit olan) insanlar, insanlarımız.
Kur'an bile öldürmeyeceksin derken biz bir insanın canına nasıl olur da kıyarız.
Her nefis ölümü tadacaktır ve Her insan' a bir ecel vakti verilmiştir ayetleri kulaklarımızı tırmalasa da ölen insanların vakitlerinin dolduğunu bilsek de, bazen hazmedemiyoruz öldürülenler ölenler insan olunca.

İnsana insan olduğu için değer verilmeliyken, Yaratılanı yaratandan ötürü sevmeliyken, bu hadsizlik niye.
Tüm mü'minler kardeşir fermanı emri ilahiyedense, tüm insanlığın atası Hz. Adem'se, Kin ve Nefret' e, Haset ve düşmanlığa bu hizmet niye.

Selam olsun İnsan' a insan olduğu için ve yaratılanı yaratandan ötürü sevenler.
Selam olsun kardeşçe yaşayıp, kin ve nefret dilinden uzak kalabilenlere...

Bu dünyanın çivisi çıkmış arkadaş dediğinizi duyar gibiyim. Ama unuttuğumuz, umursamadığımız bir nokta var. Oda bu dünya da yaşayanların bizler olduğu. Bir şekilde yaşadık, ama birlikte yaşlanamadık. Topraktan yaratılmışken, toprak olacağımızın hesapsızlığıyla savrulduk. Her şey de vasat olanı yaşamamız gerekirken, Hiç ölmeyecekmiş gibi bu dünya da ebedi kalacağımızı sandık. Kendisi açken tok yaşamayın diyen Allah Resulünün bu sözünü sadece yeme içmeyle bağdaştırdık. Oysa manevi açlıklarımıza da atfediyordu o güzide insan. Ama biz o mesajı kavrayamadık ve işimize geldiği gibi anladık.
Gıybeti dobra olmak, Kini kuvvetli olmak anladığımız gibi. Açıkçası her hicrette sınıfta kaldık...

Şimdi soruyorum.! En güzel vasıfla yaratılan insan, Ne zaman kulakları sağır, gözleri görmez, kalpleri mühürlü ve kanla beslenen bir toplum haline geldi.

Atıf Deniz

His Edebilmek

Sevmek, önem vermek, değer vermek nedir bilir misin?
Mesela; o yanında yokken varlığını hissedebiliyor musun?
Hayatını ona göre şekillendiriyor musun?
Duruşun, davranışın, oturursun kalkışın da, onu hesaba katıyor musun?
Bunları yapı biliyorsan ne mutlu sana.
Zaten asıl sevmek de bu olsa gerek.
Yanında yokken bile varlığına saygı göstermek ve bunu yaparsam nasıl hisseder diyebilmek.

Atıf Deniz

İhmal

Sevdiğiniz insanları dinlemeyi ihmal etmeyin.
Bırakın eleştirsınler sizi anlatsınlar dertlerini.
Gün gelir dinlemek istersin belki de.
Bil ki üç günlük dünya bu.
Ertelemeye gelmez.
"Erteleyenler helak oldular"

Atıf Deniz

İlk Günkü Gibi

Yorgun ve suskun bakışlarımdan kaybolmuştun yıllar önce.
Seni unutamayacağımı bile bile, avuçlarımdan kaybolmanı izlemiştim, Yanan yüreğimle birlikte. Yokluğun içimi kor gibi yakarken, ben sensizliğe adanmıştım ve sensizlikten çoktan yaşlanmıştım.

Yorgun ve suskunum!
Nicedir anlatamadıklarımdan, sensiz yaşadıklarımdan ve sessiz yaşayacaklarımdan yorgunum.

Ne tuhaf değil mi hayat?
Bir zamanlar seni kalbime yazarken şimdi ise mısralarımda yazıyorum ve bir zamanlar senin gidişini izlerken şimdi ise gelemeyişini izliyorum.
Bak ben buradayım.
Ama sensiz, ama sessiz ve yalnız.
Ve şimdi kar yağıyor yüreğime, yorgun ve çaresiz....

Biliyor musun?
Ben, sensiz yaşamayı hiç düşünmedim.
Hatta Sensiz yaşamayı bırak, nefes almak bile istemedim.
Ve şimdi gözümde dağlar gibi büyüdü hasretin, kor gibi yakıyor özlemin, sensizliği düşünmekten, defalarca gözyaşlarına boğuldu bedenim.

Biliyor musun?
Sevgini hep uzaktan izlemeye alıştı bu gözler.
Zaman zaman ağladı, Zaman zaman aradı. Ama sadece ve tek seni yaşadı.

Ne çabuk geçti değil mi zaman.
Çocukluğumuzda biz körebe oynarken, şimdi ise, çocuklarımızı izliyoruz.
Çocuklarımızı diyorum; anlıyorsun değil mi?
Senden ben gibi yaşıyorsun değil mi?

Kaç zaman oldu sesini duymayışım, gözlerine bakmayışım ve en önemlisi, seni sevdiğimi söylemeyişim.
Gerçi hiç söylememiştim ki zaten sana olan sevgimi. Belki de en büyük aptallığımdı bu benim.
Cesaretle karşına çıkıp, SENİ SEVİYORUM diyemedim.
Ve şimdi yakıyor yüreğimi o suskunluk ve yorgunluğum, her gün bu girdapta boğuyorum kendimi ve sensiz her geçen zaman diliminde ÖLÜYORUM.

Tükendi artık sözler.
Bende kalan sadece yüreğimdaki sevgin ve gözlerimle dünyaya bakarken, senle yaşayacak hayallerim.
İlk günkü gibi ve kördüğüm gibi, seni hep seveceğim...

Atıf Deniz

İnsan

Söylediklerinizin hiç bir değeri yoksa, sükut edin.
Öyle yaşamaya alıştırın kendinizi.
Zaman ilaç olmayacaktır.
Dün ne ise insan, yarında aynı şekilde yaşamaya devam edecektir.
Hiç bir zaman anlamayacaktır söylediklerinizi.

Atıf Deniz

İtimat

Az da olsa itimadın varsa sevdiğinin sevgisine,
Olmadık sözlerle zorlamayacaksın.
Ve gerçekten seviyorsan,
Bir olup direneceksin bu köhne hayata.
Ya, yar olup mutlu olacaksın,
Ya da yok edip atacaksın.
Papatya falları gibi, Seviyor-Sevmiyor yapmayacaksın mesela.
Asılı kalmayacaksın garip vesveselere.

Atıf Deniz

İyi Ki Doğdun

Bugün doğumun olmalı, hayata ilk merhaba dediğin.
Her şey ilk günkü gibi sana çıkmalı.
Ve sana yazılan şiirlerim mısralardan taşmalı.
Şeni sana anlatan biri dokunmalı can kafesine.
İyi ki doğdun, iyi ki varsın deyip bir buse kondurmalı alnının tam orta yerinden
Hatırlatmalı hatıraları.
Unutturmadan yaşatmalı o ilk geceyi

Atıf Deniz

İyi ki Doğdun (Doğum Günün)

Nasıl geçmiş zaman.
Yılların ardından, akrep ve yel kovan.
Göz açtırmamış.
Ettirmemiş tek bir aman.

İşte bak; bir gün daha geçti.
Hatıraların hatırı olmadan.
Ömür bitti.
Giden gitti.
Bense hala o loş ışıkların altında
Sardunya çiçeklerini suluyorum.
İlk günün mavi parıltısından daha parlak.
Gelmeni bekliyorum.

Bir masa, bir çiçek.
Birde dostu gelecek.
Elimde tek taş.
Nasıl da sevinecek...
Yok yok.
Artık bir hayalden öte değil.
Tutsam tutamam.
Sarılsam saramam.
Nadide bir çiçeğe.
El olmuş bir yüreğe.
Ne yapsam, anlatamam.

Sahi ne oldu bize.
Kral çıplak gibi nasıl yarım kaldık.
Hangi uçurumdan atladık.
Hangi kurşunla yaralandık.
Kem gözün içinde nazarlandık.
Bir yanım hüznün.
Sol yanım karanlık.
Ne acı; bu ayrılık.

Biliyor musun?
Onca geçen zamanı.
Yaşanmışlıkları.
Ne olduysa, hiç unutmadım.
Ve hep hatıralarımın süslü kafesinde,
Hatırı sayılır avuntularla
Kırdığım kalbini perçinleyip.
Aşk sokağının vuslat zindanında.
Unutuşları unutup.
Adını yazdığım her köşe başında.
Hatırlamadığım hatıratları düşünerek sana ağladım.

Şimdi zaman yok.
Ömür kısa.
Kaç ay geçti kaç hafta.
Ömür dediğin ince bir çizgi.
Günün kıymetini bil ve yaşa

Ama bugün ağlama.
Dön bir bak arkana ve maziyi arala.
Gülüşlerini.
Sevinçlerini.
Heyecan ve mutluluğunu hatırla.
Doğduğun gün ya bugün.
Hadi bir dua iliştir Kalp-i Ahsen'le.
Yelken aç ve tutun.
Hayatı yenecek kadar güçlü.
Hayattan beklentilerini alacak kadar umutlu.
Umutunu yitirmeyecek kadar inançlı.
Mutlu ve sevgi dolu günleri selamla.

Atıf Deniz

Kırmayın

Kırmayın, üzmeyin hiç kimseyi.
Söyleyin sevdiklerinize sevginizi ve hissettirin.
Ansızın kapınız çalına bilir.
Ansızın bir elvedanız bile olmadan kala kalırsınız.
Çünkü hayat NAMAHSIZ ezan, EZANSIZ namaz kadar kısa

Atıf Deniz

Kibir

Dünyayı ben yarattım edasıyla yürüme.
Sonra ayağın çukura düşünce anlar tevazu görünümüne bürünürsün.
İş işten geçmiş olur.
Şeytanın kibrinden dolayı huzurdan kovulduğu gibi,
Sende kovulmuş olursun bir kere.
Artık toprak başına!

Atıf Deniz

Korkak Ve Tırsak

Var mısın maziyi aralamaya.
Dokunmaya yüreğime.
Seni hala seviyorum dediğimde elimden tutup birlikte yürümeye.
Hadi; kısık sesle de olsa bir cevap ver.
Var mısın.

Ölüyorum gel kurtar yâr
Sensiz dünyalar bana dar
Bir yanım su, bir yanım kar
Hem boğuldum, hem dondum yâr deyip ne çok geneleştik.

Ne çok severdik bir birimizi.
Yıkılmayan bir dağ gibi bakardık birbirimizin gözlerine ve öyle kenetlerdik ellerimizi.
Ve mutluyduk.
Ve gülüyorduk.
Ve biz adam gibi seviyorduk.

Kısa ve öz olsun.
Kısa bir söz olsun.
Seni seviyorum' la hayat bulsun.
Ve aralansın mazi.
Hadi kısık sesle de olsa bir cevap ver.

Var mısın yüreklere dokunmaya.
Var mısın yarım kalan maziyi tamamlamaya.
Var mısın.?

Atıf Deniz

Mecburuz Aşka

Ben sana mecburum bilemezsin diye başlar şair söze.. Ama nedir mecburiyet yazan bile anlamaz..
Kime mecbursun, neye, niçin, neden soruları dolaşır hep boşlukta..
Nedense bu sözler hep sözde kalır, öz de mecburluluk bulamazsın..
Sevdiğine ben sana mecburum dersin, İki kavga edince olmadık laflar söylersin arkasından..
Eşine kullanırsın bu cümleyi, onsuz bir şeyleri yaptığını fark ettin mi; ondanda uzaklara kaçmak istersin..
Dost bildiklerin olmuştur hep hayatında..
Bazen onlara dersin ben sana mecburum diye..
Ama geriye baktığın zaman unuttuğun, onca süslü laflar ettiğin insan görürsün ki, sende hayrete düşersin..
Madem bir şeylere kendini mecbur hissedeceksin, O zaman aşka kendini mecbur hisset ki, unuttuğun onca sevdanın, unuttuğun onca dostluğun ve unuttuğun onca tebessümün, yüreğinden değeri hiç silinmesin..
Silinmesin ki; her daim sevdayla dostlukla bir gülücüğün olsun....

Atıf Deniz

Musallaya Kadar

Bir oyana bir bu yana sallanacaksın.
En sonunda musallaya uzanacaksın.
Can dediklerin toprak atacak üstüne, işte o an; serzenişini bile duyuramayacaksın.
Her gün arayıp hal hatır soran dostun, o gün bir damla göz yaşı ve bir de fatiha'yla uğurlayacak seni, bir daha hatırlamamak üzere.
Hatırlanmayacaksın, hatıranın bile bir köşesinde ilişğin olmayacak belki de ve öylece unutulacaksın yarım kalmışlığınla.
Nerden çıktı yarım kalmışlığım deme.
Hep yarının hayaliyle yaşamıyor muyuz, yaşatmıyor muyuz benliğimizi.

Atıf Deniz

Mutluluk Ve Ölüm

Hayat bekleyiştir.
Umudu.
Huzuru.
Mutluluğu.
Ve ölümü.

İnce bir çizgi vardır.
Onu yakalarsan umutlanırsın.
Huzurla yaşarsın.
Mutlu olursun.
Ve ölürsün.

İpin ucunu kağırırsan umudun kaybolur.
Huzursuzlanırsın.
Mutsuz olursun.
Yine ölürsün.

Her bekleyişin sonu.
Umutsuzca umutlanır.
Huzurluymuş gibi yaşar.
Mutluluk taklidi yapar.
Ve yine ölürsün.

Atıf Deniz

Nasıl Anlam Katayım

Nasıl bir anlam katayım ki şiirime.
Nasıl anlatayım seni bir bir.
İçimdeki varlığını mı.
Yoksa, yüreğindeki koca adamı mı anlatayım.

Ben hiç büyümeyen yaramaz çocuk.
Sen dalları filizlenmiş nadide bir çiçek.
Hayatın anlamsızlığı vurmuş en dibe.
Titrek sesimle sesleniyorum yüreğine.
Güldürmek benden, ağlamakta.
Gülmek senden, ağlamakta.

O koca yüreğinde büyüttün yaramaz çocuğu.
Bir Aşk şefkatiyle.
Bir abla gibi.
Bir anne gibi.
Hani derler ya.
Seven sevdiğinin her şeyidir.
Sende benim her şeyimsin
Bende senin.

Ne anlatayım ki.
Yüreğimdeki sevdamı mı.
Yoksa benim baktığım yüreğe bakan koca kadını mı.

Atıf Deniz

Nasıl Bilirdiniz

Bir bakmıssın;
Ardına bakmaya fırsat bulamadan,
Merhumu nasıl bilirdiniz sualiyle karşı karşıyasın.
Nasıl bilirdiniz!
İyi bilirdik!
Gömün o zaman.

Atıf Deniz

Olmalıydım

Bakma öyle mahzun ve burkma yüreğimi.
Olsaydım yüreğinde sevdiğin.
Sen çağırınca koşa bilseydim keşke sana doğru.
Dokuna bilseydim sızlayan yüreğine.
Tuta bilseydim ellerinden.
Sen düşmeden yere, ben düşseydim senden önce.
Tüm yaralar bende açılsaydı, sana hiç dokunmadan.

Olmalıydım yanında.
Balkonundan seyretmeliydik oyun oynayan çocukları.
Ben tutmalıydım elinden, sen başını koymalıydın omzuma.
Sen anlatmalı ben dinlemeliydim.
Dalmalıydık boşluğa.
Sonra gülüşmeliydik geceyi kısılandırırçasına.
Birlikte yaşamalıydık her şeyi.

Öyle çok seviyorum ki seni.
Ne kelimelere sığdıra biliyorum ne şiirlere.
Ne kendim yaşaya biliyorum, nede seni çıkara biliyorum düştüğün girtaptan.
Mesela sen yazmadan yazamıyorum, rahatsız etme korkusundan.
Sen sormadan cevap veremiyorum yüreğimdeki boşluğa.
Ve ne yapsam da çıkamıyorum.
Sevmemi istemediğini bile bile senden kopamıyorum.
Sensiz olamıyorum.
Sensizken bile seni özlüyorum.

Bir masal bendeki.
Bir sevda.
Kendimce yaşadığım.
Şessizce seyre daldığım.
Öteye gidemediğim.
Kendimle cedelleştiğim.
Bir masal bendeki.
Bir sevda.

Atıf Deniz

Öleceksin Mesela

Alıp başını gideceksin,
Gözlerin görmediği mekanlara.
Sessizliğe alıştığın gibi,
Kimsesizliğe de alışacaksın.
Öleceksin mesela.
Yok olacaksın.
Toprak olacaksın.
Kimseler duymadan uzaklaşacaksın bu haneden

Atıf Deniz

Ölüm

Ne yaparsan yap;
saklan, çık dağlara, kaç a bildiğın kadar kaç,
nafile çıksan da yedi kat göğ e, kurtulamazsın benden.
Bir gün ansızın çıkarım karşı na, hiç beklenmedik bir an da.
Belki bir hastalıkta..
Belki direksiyon başında..
Belki ç oluk çocuk severken..
Belki de sen uyurken..
Ansızın geliveririm. Hiç beklemediğın an da.
Bil ki; benim adım ÖLÜM.
Bil ki; ben ocaklar söndürürüm..

Atıf Deniz

Özlemlerim

Ben baharı kaybettim..
Özlemimi yitirdim.
Seni yüreğimde erittim.
Çaresizim.
Olmadı.
Adını duvarlara yazacak çağımda, seni sevmeyi beceremedim.

Artık birlikte ısladığımız yağmurlarımız yok.
Dokunmak mı?
Koklamak mı?
Nafile....
İmkansızın tamda dibi...
Ne ellerinin beyazlığına uzana bilir ellerim.
Ne de yüzüne dokuna bilirim gözlerimle.
Hangi şarkının neresinde.
Hangi şiirin mısralarında.
Ve uzun zamandır duymadığım sesin kulaklarımda.

Dilim ve kalbimin kesiştiği noktada sakladım seni.
Sızlayınca yüreğim, hüzün duyma diye .
Anlıyorsun değil mi?
Sen yeni hayata tutunurken, ben çoktan düşürmüşüm aklıma ölümü.
Ve şimdi, gölün bedene baş kaldırdığı yerdeyim.
Eskittiğim yıllardan değil, ağır ağır çıkılan bir merdiven gibi.
Her buluşmaya geciktiğim gibi, yine gecikmişim....

Unuttum sanma güzel günleri.
Saklayacaktım.
Yüzün gözümde kalacaktı.
Bilmeyecektin böyle sevildiğini.
Ve duymayacaktın sabahlara sensiz nasıl uyandığımı.
Ben bir bu dağları eskitmedim, birde sana düşmüş yüreğimi.
Ve dilim hiç varmadı ayrılığın çanlarını çalmaya.
Elimi tutup avuçlarının arasında ısıtmadığın günden beri üşümekteyim hala.
Bir tarafımızı aynın bilmem kaçına asmışım
Kalanını sevdana kurban adamışım.
İçtiğim her sigaraya seni düşürdüm, buy akşam ise; gözlerimi küllükte söndürdüm.

Uzaktan sevmenin çok ağır faturası.
Bağışla beni ey sevdam..
Geçikmenin bedelini birlikte ödettiğim için.
Bağışla beni ey sevdam..
Adını sadece özlemlerimde sakladığım için.,

Bak eskidi saatler.
Zaman çok çabuk geçti.
Yardan öte söyleyecek sözüm var benim.
Uyanmamacasına yükselmeli ateşim.
Kanamalı sıkılmaktan avuç içlerim.
Sırtlayıp geceleri, ölmeliyim.
Dağların en kuytu yerine kaçıp saklanmalıyım.
Çaresizliğime ölmeliyim.

Sonsuzluğa gitmeliyim..

Atıf Deniz

Rahmetli

Gün gelecek Unutulacak her şey.
Hatıraların, hatırı sayılır raflarında bile adın kalmayacak.
Solacaksın bir gül gibi.
Umur sanılmaz tavırlarla yad edecekler belki de, rahmetli sıfatıyla.
Nasıl bilirdiniz.!
Allah rahmet eylesin.!

Atıf Deniz

Sabır

Zorluk derecesi ne olabilir ki hayatın.
Sıkıntı ettiğın dertlerinin daha fazlasını yaşayan var.
Çocuk yaşta kimsesiz kaldın mı?
Veya hiç deve işkembesi attılar mı üstüne?
Mesela günlerce aç kalıp, açlıktan evden çıktığın oldu mu?
Bunlar ve bunlardan daha ağır, niceleri.
Olmadı değil mi hiç.
Ya hastalıktan yüksündün ya parasızlıktan.
Hiç düşünmedin ki, derdi veren dermanını da verir.
Hep dedin derdim çok, derdinden büyük Allah'ı hatırlamadan.
Hep isyan..
Hep nisan..
Hadi bir silkelen.
Şükret aldığın nefese.
Şükret yediğın ekmeğe.
Bırak kendini yoktan var edene.
Göreceksin ki, sabrın sonu selamet.
Göreceksin ki, dolu etrafın rahmet.
İşte o zaman, olacak dünyanın ve akıbetin cennet.

Atıf Deniz

Sabret

Sen ne kadar aciz olursan ol,
Bil ki seni kollayıp gözetten var.
Ve bil ki her şey ol demesine bağılı, vaktini bekliyor.
Yeter ki sabret ve bekle.
Usanma, sakın bıkkınlık gösterme

Atıf Deniz

Sahte Pişmanlığım

Nasıl da geçti yıllar.
Gecemin, gündüzümü kapladığı yerde.
Rüzgarlar uğulduyor.
Kalbimin sızısı, ruhumu parçalıyor içimde.
Ve ben, pişmanlığın bana verdiği yetkinin acizliğindeyim.

Ne yaptım sa hep kaderi suçladım.
Kavuşamadım, ağladım.
Buluşamadım, dağıldım.
Kedere kapı açtım, dağladım.
Ah şu geceler.
Huzurun üzerine kap kara çöken geceler.
Sevgini göremeyecek kadar kör eden geceler.
Yanıyor şimdi yüreğim.
Ve ben, öylesine yaşıyorum
Ama; ölesiye pişmanım.

Bir tek söz.
Bir tek kelime.
Ve anlamsızlığımın tarifi yok dilimde.
Ne fırtınalar kopar.
Ne dağlar yürür ardım sıra.
Ben hovarda bir alemin hoyrat çocuğu.
Usandım.
Ama uslandırdım hayatı.

Yorgun cümlelerim yok benim.
Pişmanlığın şaha kalkışı.
Nefesimin darlığı.
Hastalıkla boğuşan bir kalbim var.

Ne söylesem ki şimdi sana.
Ne anlatsam.
Kaf dağında öte gitmeyen benliğimi mi.
Yoksa yalancı hallerimi mi.
Gözlerine bakarken.
Ellerinden tutarken.
Ve sarılır.
Ve koklarken.
Hatta gülerken.
Olmadı severken.
Sahte ağlarken.
Hadsizlikte had safhaya çıkmışım.
Kandırmışım.
Yapmacık yapmışım.
Ne sana.
Ne sevdana yanmışım.

Şimdi dediğin gibi.
Hangi yüzüm var ki yüzüne bakayım.
Hangi sözü söyleyip, seni kandırayım.
Seviyorum.

Özlüyorum.
Ölüyorum desem, yetmeyecek biliyorum.

Avuntularla avunma vakti.
Yalanlardan uzak.
Gerçekler bize ırak.
Bu hayat.
Seni bilmem de.
Bana kör kuyu.
Bana topal ve aksak.
Ve ben bu hayatın içinde olmuşum tuzak.

İnanma.
Kanma.
Ve aldanma.
Her şey yalan.
Dokunmam.
Tutmam.
Koklamam.
Yalan.
Ben.
Sevdam.
Hep yalan.

Atıf Deniz

Sana Bakmak

Yeni bir sayfa açıp sana koşmak vardı şimdi.
Tutup elinden nefesini içime çekercesine sarılmak.
Yürümek senle beraber kaldırımlarda.
Ve en güzeli seninle bakmak yıldızlara, omzuna kafa mı dayayıp sadece susmak kalp atışının ritminde.

Söylediğim tüm şarkıları sana söylemek.
Açılan her bir beyaz sayfa da seni görmek.
Yazdığım tüm mısraların sana çıkması.
Seni sana en güzel anlatacak olan şiirlerin yazılması.
İşte her şey bu kadar basit, ben ise çaresiz.

Her şeye ışık tutan ben.
Her yolun yoldaşı olan ben.
Her derdin ortağı olan ben.
Bir sana, birde sevdama merhem olamayan yine ben.
Ne seni anlata bildim, ne de sara bildim tüm benliğimle.
Sen bana ışık olmuşken, ben seni karanlığın koynunda unutmuşum yapayalnız.
Uzun bir yoldan gelen tedariksiz bir yolcu gibi acizim şimdi.

Oysa sana bakmak suya bakmak gibi ferahlatırdı içimi.
Koşar adımlarla çıkardım yolculuğa.
Ben koştukça yol uzardı.
Olan olmayan, acıtan sancıtan ne varsa iterdim elimin tersiyle
Sever adım gelirdim kollarına.
Sağa sola bakmadan yürüdüğüm yollar şahittir buna.

Bir mucizeyi yaşamak gibi bir şeydin yüreğimde.
Gözlerinin güzelliği ve gülüşünün ahengi nefesim olurdu.
Bir tek söz kalırdı dudaklardan aşk olup dökülen.
Canım derdim can bulurdu candan öteden.

Sana bakmak beyaz bir kağıda bakmaktır.
Ve yazmak ömür bulmaktır bu hasta bende.
Ne demiştir şair.....
Sana bakmak, gördüğün suretten utanmaktır.
Ve sana bakmak, Allah'a inanmaktır.

Atıf Deniz

Sen

Sen; hiçbir zaman adını koyamayacağım şiirimin mısralarısın.
Kalemimi batırdığım zaman anılarıma, dinmeyen özlemim ve durmayan gözyaşısın.
Sen; yüreğimi gülümseten.
Sen; hayatımın coşkusu.
Ve hiç tutunamayacağım.
Yüzüne bakıp gülemeyeceğim.
Ellerinden tutup, sarılıp koklayamayacağımsın.

Ne zaman düş kursam seni koyuyorum içine.
Yalnızlığımı unutup, sarılıyorum gözyaşlarımla.
Düşündükçe acın bir kez daha batıyor.
Tel tel sen dökülüyorsun avuçlarıma.
Bir tek bahar görmeden, can çekişen umutlarıma su serpiyorum.
Bazen de her aşk bu kadar acıtır mı diye düşünüyorum.
Düşlüyorum.

Sen, benim mavi kelebeğim.
Yazdıkça yazmak istediğim.
Düşlediğim.
Hiç bitmesin istediğim.
Satır aralarında biriktirdiğim.
Gidişinle ölemediğim.
Ölümü beklediğim...

Sensiz yaşamayı.
Sensiz nefes almayı.
Hayatın ucundan tutmayı.
İçimde ne varsa sensizliğe dair, bir kenara koydum.
Sessiz haykırışlarımı mısralara gömdüm.

Sana tutunmayı.
Seninle nefes almayı.
Seninle yaşamayı.
Düşlediğim sokak lambalarının altında.
Düşlediğim sarılmalarımla.
Düşlediğim gülüşmelerinin yamacında.
Uzak diyarların toprağında.
Ölmeyi bekliyorum şimdilerde.

Ve ölmeden bir kez.
Dokunsam.
Şarılısam.
Öpsem.
Koklasam.
Tutup ellerinden omuzuma yaslasam.
Yaşasam.
Ruhumu dinlendirdiğim bir nehir gibi coşsam.
Ağlasam.
Ve kapasam gözlerimi, gözlerinin derununa bakarken.
Ve ölsem.
Umutla.
Huzurla.

Atıf Deniz

Sen Kazandın

Eskiden sen aklıma geldiğinde kalbim hızlı atar gözlerim seni arar yüzümü tatlı bir tebessüm kaplardı.
Şimdi yine kalbim hızlı atıyor, gözlerim seni arıyor. Ama yüzümdeki tebessüm yerini burukluğa bıraktı.
Sana aşk beslesem de kavuşamamanın ve kavuşamayacak olmanın silueti var yüzümde.
Aslında biliyorum. Ne eskisi gibi seve bilirsin beni. Ne de eskisi gibi güle bilirsin yüzüme.
Bana dair ne aşk kaldı yüreğinde ne de ben kaldım gözlerinde.
Ben Kaybettim.
Sen Kazandın.
Sen Sevdin.
Ben Kıymet bilmedim.
Olsun be gülüm.
Sen mutlu ol.
Sen gül.
Sen yaşa.
Ben mevtâ.

Atıf Deniz

Sen ve Yolculuk

İçimdeki seni nasıl tarif etsem bilemedim.
Sesini, gülüşünü nefesini özledim.
Son baharın güneşi; ilk baharın yağmuru beklediği gibi bekledim.
Kırda uçuşan kelekler gibi sevdanı yaşadım sessizce içimde.
Ve şimdi; senin gidişinle kırdığım kalemi mi tekrar açıp,
Gelişinle; başladığım mısralar da, sensizliğimi nasıl anlatacağım; bilemedim.
Sözlerin bittiği yerdeyim ve sensizliğin içindeyim.
Hasretin ağır basıyor yüreğime, sancısı bir başka özlemin.

Ansızın girmiştin yüreğime.
Bir haberin muştusu,
Çöldeki sıcağın serinliği,
Papatyaların kokusu gibi kapılı verdim sevdana.
Bir o kadar zor; ama samimi dokundum benliğine.
Her günüm sen,
Her yanımla sen,
Ve kokladığım her çiçek sana çıkardı yolumu.
Aldığım her nefeste, sevdanı yudumladım mutluluktan.
Adım attığımız her sokağa, yürüdüğümüz her kaldırıma adını kazıdım
Oturduğumuz her bir bankta gülüşünle seyr-i alem yaptım.
Ve sen konuştukça,
Ve sen güldükçe,
Ve sen koydukça başını omuzuma,
Mecnun çölleri geçti,
Ferhat dağları deldi sevdanın uğruna.
Sevdanla yüreğime hayat verdiğini daha nasıl anlatayım sana..
Dedim ya işte.
Sözlerin bittiği yerdeyim ve sensizliğin içindeyim.
Hasretin ağır basıyor yüreğime, sancısı bir başka özlemin.

Adını özlem koydum, boyun büküşünle savruldu.
Ben sevdanı yudumlarken kor alevler içinde.
Daha nasıl anlatayım tarifi imkansız kelimelerde.
Yaşaman lazım,
Görmen lazım,
Ben bu dünyadan göçerken, gelmen lazım.
Elimi eline alıp vuslatıma dalman lazım.
İçimdeki seni,
İçimdeki kederi,
İçimdeki sevdayı,
Buhranları ve yarayı, gülüşüne asman lazım.

Bil ki; o gün gelecek...
Sana yaşattığım her şeyi sırtıma yükleyip gideceğim.
Varsın sevdanlar kor olsun kalbimde.
Varsın cehennemim olsun her halim.
Helalliğini kabul etmeden,
Kendimi sana affettirmeden,
Her şeye ve herkese inat, gülüşünde asılı kalan gözlerimi kapatıp öleceğim.
Elvedam olmadan.
Seni yormadan.
Sana varmadan,

Ve özlemimi kucaklayıp,
Topraktan yaratılan bedenimi, toprağa teslim edeceğim.

Bu sözler sanadır,
Bu hasret sana,
Bu gidiş sanadır, sana..
Sen mutlu ol..
Sen huzur bul..
Sen yaşa diye, beni senden alıp vuslatı berzaha konuyorum.
Toprağa..
Şuya...
Özleme hasret gidiyorum....
Amelimi elime alıp, mahşerde görüşmek üzere.....
Gidiyorum...

Atıf Deniz

Sensiz Yaşamak

İşte bugünlük son satırlarımdı bunlar..
Uykusuz kalacaktım ve yine yazacaktım sana.. Seviyordum çünkü..
Sen sevmesen de bilmesen de seviyordum işte...

Öyle bir sevgiydi bendeki..
Öyle özlüyordum ki seni, Hayallere dalıp suskun bir güle dönüyordum, Sadece rüzgarda kıpırdayan..
Ama öyle zamanlar oldu ki; kıpırdaması bile acı verdi, Hasretin senli hayallerimi bile acıttı..
Sen diye atan yüreğim, Hayallerimin içinde kabuslar gördü, ama bu kabuslar ne beni senden uzaklaştırdı, ne de kavuşturdu sana..
Ve ben sana kavuşamayacağımı bile bile, ne kabuslardan kurtulmayı düşündüm, Ne de seni sevmekten usandım...
Çünkü ben seni ölümle sevdim ve sensiz her geçen an, her geçen zamanla ölümü bekledim..
Sonsuzca, Sonuna kadar hatta ölümünden sonrasına kadar..
İşte böyle bir muhabbet, öyle bir aşk besledim sana...
Her şeye alışan ben, bir sana bir de seni sensiz yaşamaya alışamadım, daha doğrusu alışmak istemedim hiç..
Seni sensiz yaşamakta zor, seni hayellerimde yaşatmakta..
Ya gelecektin,
Ya ölecektim...
İşte ben buyum ve böyleyim..
Aşk sensiz yaşamakta olsa, senin için ölümü yeğleyenlerdenim.....

Atıf Deniz

Sevmek

Herkesin nazarında sevmek farklıdır aslında.
Kimine göre ölmek.!
Kimine göre yaşamak.!
Kimine göre yaşatmak.!
Ve daha nice söylemler.
Sorsak tek tek sevmek nedir diye, her telden farklı bir ses çıkar.
Herkes kendine göre sever ve herkes büyük sever.
Sevmek maşukun aşığına, aşığın maşukuna yakınlaşması ise madem.
Neden hala ondan gelene isyan edersin.
Ve neden göğüs germezsin onca vesveseye.

Atıf Deniz

Sevmek Nedir

Sevmek nedir?
Bir muma ateş olmak mı,
Yoksa yanan ateşe dokunmak mı.?

Öyle bir ateş olacaksın ki;
Dokunduğun ateş bile tesirini yitirecek.
Yani hem muma ateş olacaksın.
Hem yanan ateşe dokunacaksın.

Peki ikisini birden başarmak mümkün müdür.?

Yürek isterse olmayacak iş yok.
Ya kazanırsın aşkı,
Ya da o uğurda ölürsün...

Atıf Deniz

Sığdıramadık

Sığdıramadık hiç bir şeyi hayata, kendimizi sığdıramadığımız gibi.
Ne istediğini bilmeyen, nasıl sevmesi gerektiğini anlamayan bir varlık olup çıkı verdik şu köhne dünya da.

Hep daha fazlasını istedik.
Doymadık, doyuramadık gözümüzü.
Sevdik.!
Sevgiden yoksun yaşamı seçtik hep.
Kıymetini bilmedik sevdiklerimizin.
Çalıştık.!
Şükretmekten uzak bir tarz takındık durduk.
Ve öldük.!
Ve geçti iş işten.!
Ve son anda fark ettik koca bir hiç olduğumuzu.
Ve gerçekten anladık ölümün bize var olduğunu.
Ve sevdiklerimiz de, kazandıklarımız da arkamızda birer ağıt oldu.
Kıymet bilmedik.
Yaşamında, kendimizin de sevdiklerimizin de.
Haydi.!
Soldurmadan gülünü, kimsenin kırma gönlünü.
Kıymet bil.
Sevginle, Sevdiğinle yaşa.

Atıf Deniz

Sokak Lambaları

Şimdi sokak lambaları altında aydınlatıyorum kendimi.
Elimde bira, birde sigara.
Karşımda sen.
Yine aynı.
Ne konuşsam, ne söylesem umursamaz tavırlarınla tebessümdesin.
Oysa yaşama sevinciydik birbirimizin.
Artık gözyaşlarım tükendi.
Tüm hislerim yok oldu.
Bedenimse uyuşuk.
Ama kalbimin sızısı dinmiyor.
Dindiremiyorum.
Susturamıyorum.
Sanki acıyla besleniyor.
Ben ağladıkça kendi gülüyor

Atıf Deniz

Son Beklemek

Saat 12 dediğinde kapa tüm perdeleri, ışıkları söndür ve bekle.
Beklerken uyuya kal.
Ve derken bir sela sesiyle aç gözlerini.
Ve derken, bir musallaya uzanmış bedenime bile dokunmak ürpertsin yüreğini.
Hadi kapa.
Bil ki; bu son fasıla.
Ve saat tik tak sesiyle kovalamakta.

Atıf Deniz

Son Fasıla

Saat oniki dediğinde kapa tüm perdeleri, ışıkları söndür ve bekle.
Beklerken uyuya kal.
Ve derken bir sela sesiyle aç gözlerini.
Bir musallaya uzanmış bedenime bile dokunmak ürpertsin yüreğini.
Hadi kapa.
Bil ki; bu son fasıla.
Ve saat tik tak sesiyle kovalamaktan.

Atıf Deniz

Sona Doğru

Yüreğimin en sessiz harfleriyle sesleniyorum sana.
Ve kanayan gözlerimde seni taşıyorum istemeden.
Tutsak oldum içimin zindanlarında.
Sensiz avaz avaz koşarken ölüme, sessiz cümlelerimi ayırdım yalnızlığıma.
İçimi yakan sevdanın körlüğüyle agramda yaşadım hayatın.
Hüznün yağmurlarında saklasam da kendimi, çıkamadım ölümün loş gecesinden.

Kendimden vaz geçiyorum artık.
Her şeyi gömüyorum bu satırların sırrına.
Tüm şiirleri aşka, tüm aşkları sana kurban edip saklanıyorum karanlığa.
Meçhullerin sürüklediği bir hayatı bırakıp avuçlarına, ben ölüme koşuyorum.

Gücüm kalmadı.
Ve bittim.
Tükendi tüm umudum.
Yorulдум.
Kırgınlıklarımınla.
Hasret ve özlemlerimle.
Çaresiz; acılarla, samimiyetsiz yaşamaktan yorulдум.

Ve bırakı verdim kendimi son baharın ayazına.
Ne kadar birikmiş öfkem varsa, gömdüm.
Umuda dair tek bir kıvılcım bırakmadım yüreğimde.
Kor ateşe yürüdüm.
Bekledim.
Uykuya yatar gibi bir yüreğin kenarına, her şeyi boş verip, ölümü bekledim.

Kaçıyorum kaçta bildiğim kadar uzağa.
Konuşsam dilim lal oluyor.
Zaten anlatmak rengine büründükçe, dağlar ardım sıra diziliyor.
Ve tel tel kopuyor hayat ellerimden.
Kalbime yaşamının sızı düşüyor.
Yavaşlıyor göz kapaklarım.
Hiç dinmiyor hasretin acısı.
Ölüm kokuyor her sokak.
Sokak lambalarının aydınlığı vurmuyor yoluma.
Ve ben bir en kazın altında soluksuz kalıp, çıkmak istemiyorum

Kalmak ağır geldiğinde gitmeli insan.
Bırakıp hayatın anlamlarını, yol almalı sessizce.
Güneş batmadan aşmalı, dar kaldırımları.
Yakmalı hasretin her çeşidini.
Savurup küllerini, kefene sarılmalı.
Dört kişinin omzunda musallaya uzanmalı.
Ve her şey, yüreğimin duvarları arasında yok olmalı.

Artık kızma gecenin karanlığına saklandığıma.
Eskisi gibi nahoş yaşantıma meyledip, huzuru unuttuğuma.
Elbet güneş bana da doğacak.
Ve en sonunda hayat son bulacak.
Dokunacak can kafesime Azrail.
Senle olan ruhumu alıp götürecekt.

Bedenim soğuk.
Gözlerim ıslak.
Sözlerim lal.
Kefen ruhumu ve bedenimi sıcak tutacak.
Toprak bağrına basıp sımsıkı saracak.
Ve böylelikle bir hayat son bulacak.
Şimdi yaşam ve ölüm arasındaki bu maratonun son finalini koşuyorum.
Süre kısıtlı.
Vakit dar.

Atıf Deniz

Söz Vermiştim

Söz vermiştim, yazmayacaktım.

Ellerim...

Ne klavyenin tuşlarına dukanacak,

Ne de cebimdeki kalemi elime alıp boş bir kağıda seni anlatacaktım.

Bundan sonra yazmam diyordum ama olmadı yapamadım işte.

Zaten neyim var ki yazmaktan başka, iki lafı bile bir araya getiremiyorken yanında..

Ne de olsa şair geçiniyorum, yazmalıyım yokluğunun ızdırabını, çaresizliğimi, sana olan duygularımı hatta sana bu zamana kadar hiç anlatamadıklarımı. Yazmalıyım ve dökmeliyim içimi şu toy mısralarıma....

Bir sigara ve baş aşağı kalmış hayallerimle şimdi sana sesleniyorum ey sevgili !

Seviyorum seni.

Öyle seviyorum ki kokunu alıyorum hep yastığa baş koyduğumda.

Özlüyorum seni.

Öyle özlüyorum ki; çiğ tanelerinin değdiği, beyaz gülün narin duruşuyla, bir oluyorsun yüreğimde.

Öyle özlüyorum ki seni...

Sen de böyle özlüyorsan diye üzülüyorum bazen.

Bilirim acını hiç dillendirmezsin sen, sadece gökyüzüne çevirip gözlerini, acı acı yutkunursun, Biliyorum...

Gecenin sabaha kavuştuğı, benimde nefes almaya başladığım saatlerde yazıyorum bu şiiri sana.

Bazı geceler soluksuz kalıyor,

Nefesin nefesime düğümlenerek, kalbimde hezeyanlarla boğuluyorum.

Yalnızlığımın koynunda yuvarlanırken bir yandan, yüzümde sevginin yarattığı mutluluğun

seyirmesi ile avunuyorum.

Biliyordum;

Kolay olmayacaktı senden uzak yaşamak.

Mesela seninle daha çok sevebilirdim bu dünyayı,

Kokunun sindiğı sokaklarda, gözlerini anımsayıp daha bir mutlu yaşayabilirdim hayatı.

Oysa, senle yaşanacak ne çok şey vardı.

Tadılacak hazlar, sayısız duygular ve dağlar ardına attığımız onca umutlar...

Ama olmadı, yapamadım işte.

Çünkü sen ne zaman aklıma gelsen, seni ne zaman hayallerimle süslesem, geceler kabusum oldu.

Ya sen hüznümle eriyordun kollarımda ya da ben ölüyordum karanlıklarda.

Yaş olup dökemiyorum gözümde.

Dökülmüyor işte!

Farkındayım her şeyin,

Hak ettim yaşananları!

Ve içimdeki boşluğa asmak istiyorum ruhumu.

Dinlensin istiyorum, ruhum da bedenim de.

Benden mahrum ettim seni, senden mahrum ettim beni.

Ve yasını tutuyorum şimdi.

-İşte bak Görüyorsun ya;

Yine aldım kalemi kağıdı ve her zaman ki gibi başladım yazmaya.

Yine çaresiz kaldım anlıyorsun değil mi?

Yine sana yazıyorum biliyorsun değil mi?

Atıf Deniz

Sulanmak

His edersin..
Yaşarsın..
Yaşamak istersin..
Ulaşamayınca deliye dönersin..
Ama onun umurun da olmaz.
Sen suçlanırsın.
Senin acın sana kalır.
Ve bir inat, seni ölüme götürecektir.

Atıf Deniz

Sustum

Sustum...

Çok konuşmazdım ki zaten..

Ne sevdiğimi anlata bildim bu zamana kadar, nede kendimi....

Çok zor değildi aslında her şeyi olduğu gibi anlatmak..

Zor muydu ki acaba ?

Yok yok abartıyorum galiba..

Ben abartılarda kalmış suskun aciz bir dilenci olmalıyım...

Şimdi Kaç zamandır söylemem gerekenleri.

Yaşantımdaki kaçışları, Sensiz daha çok zaman harcaışlarımı.

Hayatımı hiçe sayışlarımı, körpe kalmış umutlarımı dile getiremesem de yazmalıyım ve dökmeliyim içimi....

Hayatım ve hayalim kış ayını yaşarken, senle gelen baharı kattım içime...

Hayatımın anlamı Kendi içimde yaşadığım dünyanın baharı olmuştun o sıralar...

Sevmiştim ve hala seviyordum seni..

Unutamadığım, unutmadığım ve asla unutmayacağım Sevgili...

Şimdi nerelerde ve ne hallerdesin....

Neden uzaklaştık ki birbirimizden..

Kim bozdu bu hayali..

Kim neden mutsuzluğu tekrar kattı içimize..

Nerde Ne hata yaptık ki yaşamışlıklarımızı terli bir gömlek gibi kenara atıp, Rafa kaldırdığımız , bir daha asla yüzüne bakmam dediğimiz mutsuzluğa yöneldik..

Hani söz vermiştik..

Hani sonuna kadar değil sonsuza kadardı sevdamız... Ne oldu da bir birimizden uzaklaştık, uzak yaşamaya başladık..

Yalan mıydı ellerini tuttuğumda duyduğum sıcaklık..

Yalan mıydı hadi söyle sen üzüldüğün zaman yüreğimdeki ağırlık..

Hayır hayır ! ne ellerini tuttuğumdaki sıcaklık yalandı, ne de yüreğimdeki ağırlık..

Seviyordum, Sevmeliydim ama istemeye istemeye gömmeliydim seni yüreğime..

Saklamalıydım ta derinlere..

Senin bensiz mutlu olacağın günlerin hayalleriyle avutmalıydım kendimi..

Susmalıydım suskunluğumda boğulmalıydım, boğmalıydım ve sensizlikte yok olmalıydım..

Başara bildiğim kadar nefretimi aşılmalıydım sana.. Nedenini sorma ihtimalini düşünerek yapmalıydım bunları..

Yine de sevmeliydim seni, ama sessiz ve yüreğimdeki kuytularda ...

Of ulan of ! Ne zormuş ayrılığı anlatmak ve seni sensizlikte yaşamak...

Atıf Deniz

Umursanmak

Susacaksın hiçbir şey olmamış gibi.
Sonra yine devam edeceksin hayatına kırıldığın yerden.
Ya umursamaz tavırlarını yutkunacaksın,
Ya da sende umursamayacaksın

Atıf Deniz

Umutsuz Hayalim

Ben seni sevdim ve senin hasretini çektim..
Günlerce gecelerce bana gelmeni bekledim.
Siyah saçlı yarın bir bahar sabahı düşün, Umutla ve hasretle beklediğim gibi bekledim..
Buralardan alıp götürmeni yaralarımı sarmanı acılarımı dindirmeni bekledim..
Ama sadece bekledim sen gelmedin ve ben beklemekle yetindim..
Ne görmüştüm gözlerini, ne duymuştum sözlerini..
Ne sarmıştım bedenini, nede tanıyordum seni ve ben seni görmeden severek içimde büyütmüştüm...
Hayalimdin benim...
Her sokağa, karşılaşma umuduyla çıktığım..
Her rüyaya, görme umuduyla daldığım...
Hayatıma, hayatıyla anlam kattığım..
Sırdışım, Yoldaşım, Hayat Arkadaşım..
Ben Sensizdim...!
Sessiz hıçkırıklarımla bekliyordum ve bekleyecektim...
Senle yaşayıp senle gülecek, senle dertlenip senle ağlayacaktım..
Ama olmadı...
İç çekişlerim sende, Sende hep hayallerimde kaldın..
Umutlarımı ve beni benden aldın..
Ve ben, Hala SESSİZİM...HAYALDEYİM ...SENSİZİM

Atıf Deniz

Unutma

Kader dediğin ince bir çizgi.
Bugün varsın yarın yoksun.
Allāha kul ola bilme yolunda gayret eden ol.
Fırıldak olmaya gerek duymadan yaşa.
Nasıl bilirdiniz sorusunu sana da soracaklar.
Unutma.
Unutursan unutulursun.

Atıf Deniz

Üşüyorum

Kendime olan kızgınlığımdan, yüreğimi söküp atmak geliyor içimden.
Sırf hayata inat ölesim var.

Ey sevgili.
Her zaman ki gibi yine sana sesleniyorum.
Yüreğimden şarkılar besteliyorum sana.
Adı sen.
Gülüşü sen.
Ağlaması sen olan.
Her satırı sen kokan şiirler yazıyorum sana.

Göçmen kuşlar gibi gidesim var başka diyarlara.
Özleme sevdalı.
Ölüme hasret.
Gecelere matem.
Dünyadan yasaklı.
Bir ben olamadım benden öte.
Bir senden geçemedim bu alemde.

Olsaydın da benim, yine derdim olsaydın.
Ömrünle ömrüme nasıp olsaydın.
Seni, yanımdayken kıskansaydım.
Karşılıksız.
Beklentisiz.
Hesapsız.
Özgür bırakarak.
Kalbinde olan kanadı kırık bir serçe gibi,
Yanında çırpınsaydım.
Yine sen koksaydı ellerim.
Aynalar seni gösterseydi.
Bir kez daha dokunup gülüşüne.
Tutuna bilseydim.
Tuta bilseydim ellerinden..

Haydi.
Bir sigara daha yak.
Dumanı sen.
Kokusu sen.
Özlemi sen.
Bil ki,
Hala üşüyorum.
Ve üşüdükçe seni daha çok özlüyorum.

Atıf Deniz

Vakit Tamam

Ayrılıyorum senden ey dünya..!

Bütün güzelliklerini, ihtişamlı görkemini bırakıp, tomurcuk vermeyen dallarımı kırıp, ardıma bakmadan gidiyorum.

Sınırlı olmayan bir mekan'a, varılacak son durağa bende yolcuym.

Elveda Dünya..!

Artık ne atmosferini soluyacağım, ne de çiçeklerini koklayacağım.

Vefayı vefasızlaştıran insanlarınla konuşmadan ve g zellerine sevdalanmadan yok olacağım..

Hoşça kal fani dünya, ELVEDA sana...

Elveda Arkadaşım, Sırdaşım, Yoldaşım..

Terk ediyorum bu diyarı, Bir daha g r şmeyeceğiz seninle.

Gizli gizli sigara içmeyecek, çay yudumlamayacağız kahve köşelerinde.

Kavga etmeyecek ve kavgalara girmeyeceğiz seninle.

Kimlerle paylaşırsın hayallerini, Bilmem kime anlatırsın sevda yellerini.

Artık tek başına, bensiz ve yalnızsın.

ELVEDA can dostum, sana da ELVEDA..

Ve vedam sanadır Ey sevdam..!

Gittiğin her yerde yalnızsın artık.

Peşinden gelen g lgen ve yollarını kesen aşığın olmayacak.

şimdi rahatça seyrederdin balkonundan, oyun oynayan çocukları.

Rahat rahat a arsın artık, postacıya kapıyı.

Ve g l msersin  i ek i  ocuklara, Elindeki g llerde adım yok.

Gönlünce gezer, dolaşırsın antebi, nasıl olsa peşinde o serseri yok.

Hoşça kal, Badem G zl m, Gece Sağlım, Can Evim.

Sana da ELVEDA...

Evet ..!

Vakit tamam, Gidiyorum..

Soluklarım sıklaştı ve zorlaştı.

Gözlerimde karşı konmaz bir ağırlık.

Bileklerimde sızının etkisi kalmadı, Uyuştu bedenim.

Işıklar söndü ve vakit geldi...

HOşçA KAL.. HOşçA KAL.. HOşçA KAL ..

Atıf Deniz

Ve Ben

Ve ben nerede olduğumu aradım hep.!
Sana aitlerde miydin, yoksa bana aitlerde mi boğulup kalmıştım...
Oysa sevmiştim ve hala seviyordum Seni..
Uzak kaldım, uzaklaştım istemesem de,
Ya.! Yar diye Tutacaktım Elinden, Ya da Senide umursamadan uzaklaşacaktım
benliğimden...
Ve ben Her yaptığı şeyde Bin bir düşünen, Yine Yaptım yapacağı mı..
Sensizlik En acı Yaşantımda olsa, Senide Boğmayacağım Bu girdap da.
Ben Gideceğim Sen kalacaksın, Bir İhtimalde Olsa Bensiz Yaşamaya Alışacaksın..
Yarın, Ertesi gün, Gelecek gün Deyip Mutluluğa konacaksın..
Ve ben; her yıldız kaydığında, Her rüzgar estiğinde Ve her doğan güneşte Yanına Gelip
Seni Hala Seviyorum Diye fısıldayacağım, Fısıldaması bile acı verse de...

Atıf Deniz

Ve Gittim

Hayatımın sonbaharıydı ve ölüyordum.
Yorgun bedenimden çok, yüreğimin kuytularıyla kaldım, sessiz ve yalnız..
Kendin ettin ve buldun dermişcesine haykırdı yalnızlığımı.
Ve tamam oldu vaktim, kapadım gözlerimi sonsuzluğa..

Tıpkı istediğim gibiydi hayat, kapkaranlık bir oda, Ne sağa dönebiliyorum ne sola.
Evet evet..
İşte başardım en sonunda.

Ayrıldım senden Ey dünya.
Bütün güzelliklerinden, İhtişamlı görkeminden. Sınırlı olmayan bir mekandayım artık.
Tomurcuk vermeyen dallarımı kırıp, dünyayla olan bütün bağlarımı koparıp, uzanmışım
musalla taşına..

Artık susuyorum ve hiç konuşmayacağım. Ne ismim kalacak defterde, ne de anım
olacak hiç bir yerde..

Öylesine gitmekti benim ki ; Ne kızmıştım ne de küsmüştüm sana.
Öylesine bir gidiş..
Korkak, tırsak ve sessiz..

Şimdi niye gittiğimi merak ediyorsun değil mi ?
Evet gittim..
Çünkü Seni sevdiğim ihtimaline hiç inanmadın..
Gittim..
Çünkü Seni öylesine değil, Ölesiye seviyordum..
Gittim...
Öyle bir gittim ki kimsenin soluğunu kesmeden ve hiç ama hiç arkama bakmadan
gittim..

Hayatımın içinde de gitmelerim olmuştu çoğu zaman.
Bazen bir demet gül alıp sana vermeyi hayal ederken, beni sevmediğin ihtimalinden
korkup, zile basıp kaçmalarımın tut.
Kendim söylemem gerekenleri, Sana haykırmak istediğim sevgimi ve yüreğimdeki
nameleri, isimsiz bir kağıda döküp, Tırsak ve korkuyla posta kutusuna atmalarım
olmuştu.
Hiç söyleyemedim sana söylemem gerekenleri ve hep içimde sakladım, senli yaşama
hayallerimi. Öyle olması da gerekiyordu aslında, Ne sen bilmeliydin bu yanan yüreği, ne
de ben söylemeliydim sana olan sevgimi..

Ve tercihim yaptım. Senin sadece kokunu hissedeceğim ölümle tanışıp, her canlının
ölümü tadacağını hesaba katıp beklemeye başladım..

İşte o gün sende susacaksın ben gibi.
Senin de rengin solacak ve sende uzanacaksın musalla taşına..
Ne ismin kalacak defterde, ne de anın olacak hiç bir yerde.
Öylesine bir gidiş..
Korkak tırsak ve sessiz...

Atıf Deniz

Ve Sensiz

Ve sensiz geçen bir gün daha.
Ve keŖke, yüreğimde olduğun gibi yanımda da olabilsen.
Öyle dokunarak sevebilsem.
Ellerinden tutup koŖa bilsem liseli aŖıklar gibi.
Ben konuŖurken sen gözlerimin içinde kaybolsan.
Ben alnından öperken, sen dokunsan yanaklarıma.
Hep böyle güzel, böyle huzurlu ve mutlu geçse tüm günümüz.
Arada kavga etsek de, umursamadan sevgimizle yaŖasak hayatı..

Ŗimdi, seninle birlikte aynı acı var bedenimde.
Yanımda değilim ve sensizliğin verdiği ıstırapı yaŖıyorum sessizce.
Herkesine inat seviyorum.
Her Ŗeye inat susuyorum.
Sen varsın diye, sen yreğimdesin diye
Ŗeni bana verecek, ömrünün kalanını benimle yazacak olan Rabbimden seni diliyorum.
İnanıyorum.
Dileniyorum, bir dilenci gibi.

Uyursun Ŗimdi usul usul.
Ben hayalimle öperim seni.
Ben hayalimle dokunurum yanaklarına.
Seni tüm kalbimle sarar hissettirir kendimi.
Elini elimde hisset sevdiğim.
Yüreğim yüreğinde zaten.
Ve sevelim birbirimizi.
Ve inanalım dualarımızı kabul edecek Mevla'ya.
Biz inanalım ki, kavuŖalım.
Biz inanalım ki, kabul olsun bütün dualar.

Atıf Deniz

Yağmurun Hasretle Ağlayışı

Yağmurlu bugün buralar.
Özlemin selinde kaybettim kendimi her zaman ki gibi.
Etrafım ateş çemberi.
Yolum hüznün.
Son durak ölüm.

Yine bir sabah vakti sigaramın dumanında siluetin.
Yüreğimde tarifi imkansız hasretin.
Geç kalınmış bir sevdanın vuslatı
Kan ağlıyor gözlerim.
Ve ben ortasındayım anlamsız düşüncelerin.

Bak; Beni ben yapan içimdeki çocuk ağlıyor, susturamıyorum.
Sana söylediğim her kelimem de utanıyorum.
Ne söylesem boş.
Ben anlamsız zamanın neresindeyim, bulamıyorum.
Dedim ya; seni çok özlüyorum.

Umutlarıma ip bağlayıp salmıştım gökyüzüne.
Bilmezdim; ayrılığın ölümün yansıması olacağını yüreğimde.
Şimdi sözler kaçıyor bir bir sessizliğe.
Çekildi can, kesildi nefes.
Ve şimdi hüznün yağmurunda buluşuyor ayrılığın tenleri.

Yanıp yanıp kül oldum sana.
Takıldı düşler ve sözler ayaklarıma.
Ayrılığına savrulup dem vurdum aşka.
Ama unutma ki;
Sen duymuyorsun diye sesim yok olmaz...
Sen bilmiyorsun diye duygularım kaybolmaz...

Ey sevgili...
Sessizliğimin son demindeyim...
Bir gün, gözlerim gözlerindeyken gerçekleri öğreneceğiz ikimiz de...
İnanıyorum...
İstiyorum...
Umuyorum...
Ve hayal ediyorum...
Bu hayalle yaşayacağım belki karanlıkta...
Belki hüznünlü ama olabildiğine sevdalı...

Ve son kez; kendime ve sensizliğime ağlıyorum.
Sigaramı yaktım silüetine bakıyorum.
Artık zamanın önemi yok.
Hani dedin ya; "Hiç değişmemişsin".
Evet; sahi hiç değişmedim.
Çünkü o anki söylediğim tüm cümlelerim; bir kaçış değil, seni kırmamak için susuşumdu.

Şimdi için rahat olsun sevdiğim.
Seni senden alacak.
Seni sana anlatacak.

Sensiz bu hayatı yaşayacak.
Kalmadı mecalim.

Dedim ya ey sevgili.
Yağmurlu bugün buralar.
Özlemin selinde kaybettim kendimi her zaman ki gibi.
Etrafım ateş çemberi.
Yolum hüznün.
Son durak ölüm.

Atıf Deniz

Yalan

Yalandan ve hileden ne kadar uzak tutarsan kendini,
Yalancı ve hilekârlar uğramaz semtine.
Sen yalancıysan, sana söylenen yalanda da niye diye sorgulamayacaksın.
Çünkü; ne edersen kendine,
Edersin kendi kendine.

Atıf Deniz

Yalansız

Yalansız olmalı her şey.
Saf ve sade.
Tertemiz kalmalı.
Dostlukta sevda da.
Bir girdi mi kurt içine.
Temizlenmesi ömür sürer.
Ömür dediğinde bir lahza an kadar.

Atıf Deniz

Yanılğı

Gözleriniz sizi yanılda bilir, kulaklarınız da.
Bir işin aslını öğrenmeden peşin hüküm vermeyin.
Yanılırsanız, kaybedersiniz.
Kaybetmekte her iki tarafa zarar verir.

Atıf Deniz

Yalnızlığım Ve Sen

Ne yapsam aklımda hep sen varsın. Umursamaz tavırlar takınsam da, boynumu
büküp ağlasam da.
Sevmeyişine yürek dağlasam da..
Hep Sen varsın her zaman aklımda..
Geceleri kapı sesiyle irkilir yüreğim..
Sevgiden yoksun perişan halim... Rüzgardan duyulmaz ılık nefesim..
Yüreğim umutsuz, Sevgilerdeyim..
Adım adım yürüdüm yollar da ...
Sokaklar da, caddeler de, parklar da..
Ne Zaman içerlesem kendi kendime.
Hep Ağlarım Sesizce Odalarda..
Ağladım, Kadere Darılıp Yürek Dağladım.. Sevilmediğim halde Hep; Aşkın, Sızılarıyla
yandım.. Ve ben yıldızların mehtaba bakışında kaldım.. Çünkü yalnızdım...
Yalnızdım dedim ya, Yalnız Değildim aslında...
Farkına Varamadım, Benle olan rüzgar fısıltısının.. Gözlerimin , kimseyi umursamadan
benim için çarpan kalbimin...
Ellerimin, Her düştüğümde Dimdik durmayı sağladığım ayaklarımın...
Ve daha nicelerinin farkına varamadım işte... Böylelikle kendimi de, hayatı da, hep
hoyrat yaşadım..

Atıf Deniz

Yaşamak Dediğin

Yine uyku tutmadı her gece olduğu gibi..
Gitmek ve kalmak arasında kalmış yaşıyorum işte.
Yaşamak denirse şayet buna..

Sahi nedir yaşamak dediğin !
Bazen boşlukta öylesine bakmak uzaklara.
Bazense sevmeyeceğini bile bile, koşturmak peşinden ölesiye.
Hayal kırıklıklarına rağmen aşık olmak işte..

Sıradan günlük bir şeymiş gibi acılarla kalmak.
Dünya meşakkatinden koşarken yorulmak.
Susmak, suskunluğunda boğulmak.
Yitirdiklerini, kırılganlıklarını, hayallerini sırtına alıp, gelecekte medet ummadan,
geçmişin peşine düşen bir eskici olmak..
Bazense sevmek sevilme ve gönlünce gezmek her yeri.
Ya da hiç bir şeyi umursamadan yaşamaya çalışmak..

Mesela; geçmişinden bugününe, ne çok olaylar oldu değil mi?
Hani hep deriz ya. Hayatımı yazsam roman olurdu.
Roman olmayacak bir hayat yaşamıyoruz ki.
Her anı dolu dolu yaşanan bir hayata sahibiz hepimiz.
Acısıyla tatlısıyla, ağlamasıyla gülmesiyle, her şeyimizle, her birimizin tek tek yaşadığı
ve yaşayacağı bir hayat..
Herkesin kendince bir çaba sarf ettiği, çoğu zaman umudunu kaybettiği ama küçücük
bir umut bulduğunda sınırsız sarıldığı bir hayat..
Hani bazen oturursun bir köşeye, farkına varmadan, ellerini şakaklarına dayayıp
düşüncelere dalar, gözlerini kırpmadan, uzun uzun boşluklara bakar, geçmişte neler
yaşadığını, geleceğe dair tüm planlarını bir çırpıda sana yaşatan, ölesiye veya öylesine
yaşadığımız bir hayat..

Sahi öylesine mi yaşıyoruz bu hayatı, yoksa; ölesiye mi?

Hani şair demiş ya ! Yaşadığın kadar yakınsın sonuna, ne kadar yaşarsan yaşa, sevdiğin
kadardır ömrün.
Güle bildiğin kadar mutlusun, üzülme, bil ki ağladığın kadar güleceksin.
Sakin bitti sanma her şeyi, sevdiğin kadar sevineceksin.

İşte budur hayat !

İstesen de istemesen de mecbur yaşayacaksın..
Ya öylesine yaşayıp her şeyin toz pembe oluşuyla avutacaksın kendini.
Ya da; ölesiye yaşayıp, acısıyla tatlısıyla seveceksin her şeyi....

Atıf Deniz

Yaşamalı

Öyle bir başlangıç yapmalı ki insan hayata
Güldüğünde de ağladığında da hep yaşama tutulmalı,
Öyle sevmeli ki insan;
Sevdiğinin gözüne baktığında Dünyanın en mutlu insanı olmalı
Yaşamalı.
Yaşatmalı.
Sevdiğiyle bir ömür birlikte yaşanmalı.
Onun Elini tuttuğunda yüreğine dokunmalı.
Ağladığında ağlamalı, güldüğünde gülmeli.
Öyle bir yaşama sevinci katmalı ki hayatına.

Atıf Deniz

Yazmak

Yazmak kafiyele iki kelimeyi bir araya getirmek değil aslında.

Yazmak!

Yaşamak.

Yazmak!

Yaşatmak.

Yazmak!

Yüreğın dili olmak.

Atıf Deniz

Yeni Bir Başlangıç

Kurduğum tüm umutlarımın tek şahidiydi yazdıklarım.
Her günüm yeni bir başlangıçtı sanki hayata.
Ve aşk diye başlıyorum satırlarıma.
Her hecesinde adın yazılıyor dudaklarıma.
Yaza bildiğim kadar yazıyorum.
Şimdi sen diye başlıyorum satırlarıma.

İçimde sen varsın, dışımda sen.
Kalbimde sen.
Aklımda sen.
Dünyamda sen varsın, ahiretim sen.
Adım sen.
Vuslatım sen.
Sesimsin, sessizliğimin dilisin.
Nefesimi kesen tek nedenimsin.

Tüm sesleri tek bir notaya işleyen enstrüman gibi hislerim.
Sadece sen kokan bir baharın içindeyim.
Bir yanımda yalnızlık.
Bir yanımda hasret.
Özleten sen, özleyen ben.
Sevdiren sen, sevilen ben.
En güzel şeysin yüreğime seslenen.

Direnemiyorum.
Nefessiz kalıyorum.
Sensizlik ediyor mısralarıma.
Ellerimde ellerini, seve bilme ihtimalini düşünüyorum.
Dua dua aşk dokuyorum.
Sensizliğim eylül hüznü.
Sen yoksun; ama ben seni düşünüyorum.

Ve gölgesinde yaşadım hüznün karanlığını.
Gidişin ölümdü.
Son bir defa bakamadan gözlerine, ruhum sensizliğin harabesine döndü.
Aklım durmuş.
Dilim susmuş.
Hüzünlerim var yarına ait olmayan.
Yaşadığım koca bir hayat.
Yaşayamadığım koskocaman sensizlik.
Şimdi ömrümün neresindeyim bilemiyorum.

Hep eksik kalıyor cümleler.
Sus pus olmuş hayat.
Ve ben yine seni yaşıyorum ruhumun derinliklerinde.
Aşkın ummanında.
Dolunayın ışığında.
Akşamın mehtabında.
Muradımı bekler gibi seni bekliyorum.
İlk günün heyecanı ve sevdanın kördüğümü gibi.

Atıf Deniz

Yine Yoksun

Bir gece daha geçiyor ve bir gün daha gidiyor ömürden.

Yine yoksun.

Yine hayaline sarılıp mehtaba baka kalacak gözlerim.

Sözlerim kulağına seni sevdiğimi fısıldayacak ve sen yine duymazdan geleceksin yakarışımı.

Biliyor musun.

Sen gittiğin günden beri, sokak lambaları aydınlatmıyor oda mı.

Sen diye kokmuyor artık çiçekler.

Ve ben korkuyorum yalnızlıktan.

Ve ben bekliyorum ölümün loş penceresinden gelecek olanı.

Biliyorum.

Bir gün geleceksin.

Güller dikeceksin ve sulayacaksın kurumuş toprağı.

Bil ki; ne toprak ıslanacak ne güller yeşerecek.

Bil ki; bekleyeceksin ve okşayacaksın yanağı.

Ve tutacaksın ellerimden.

Ve göreceksin toprak oluşumu.

Şimdi bekleme vakti.

Ölcek olmalı.

Can kafesime dokunmalı.

Beni benden alıp toprağı koymalı.

Bir taşım olmalı, başımın üstünde.

Korkmamalıyım artık yalnızlıktan.

Amin demelisin sonra Fatiha okuduktan.

Atıf Deniz

Zafer

Seni zafere ulaştıracak tek eylem,
Cesaretin,
Liyakatin ve inancıdır.
Dünyalık istersen dünyalık,
Ahretlik istersen ahretlik.
Meylin ne ise rabbim onu serer önüne.

Atıf Deniz

Zaman

Susacaksın. Dilin lal olacak.
Bir elveda bile demeden gideceksin belki de.
Onun için, iyi biri olmanın vakti yarın değil,
Şu an ki an.
Şimdiki zaman.

Atıf Deniz

Zamanı Geldi

Ayrılık zamanı geldi.
Gitmem lazım yine.
Dar vakitlere sığdırdığımız nefesini de kokunu da alıp gidiyorum.
Ama bil ki; giden sadece bedenim.
Kısa bir fasıla kadar.
Sadece güleceğin bir hayat ve hüznü olmayan bir yaşam diliyorum.

Bana bıraktıkların o kadar fazla ki.
Yaşamıma kattığın güzellik.
Mesela o güzel bakışın.
Kalbimin en güzel yerine girişin.
Koklayışın, öpüşün.
Şiirlerime ilham verişin.
Her seferinde gözlerime, çağlayan gözyaşlarımı bile bıraktın yüreğime.
Ben o gözyaşlarımı bile, senin hatırına seviyorum.

Şimdi ne yapıyorum biliyor musun.
Kulağımda bizim şarkı.
Gözlerimde nadide gülüşlerin.
Yüreğimde sana olan büyük sevdâ.
Ve dilimde bitmek tükenmek bilmeyen Allah'a yakarış.
Damlıyor, akıyor..

Sana çok güzel bir hayat diliyorum.
Sadece güleceğin bir hayat, hüznü olmayan.
Sensizlik çok zor olacak bunu da biliyorum.
Ama giden bedenin.
Belki seni bile özlemeyebilirim.
Bana bıraktıkların o kadar fazla ki.
O güzel bakışın
Aydan güzel yüzün.
Can yakıcı duruşun.
Hiç özletmeden rüyalarımâ girişin.
Konuşurken cezbedici gülüşün.
Şiirlerime ilham verişin..
Kalbimin en güzel yerine girişin.
Hiç söylemesen de gizlediğin sevişin.
İçî dışı bir oluşunla güven verişin.
Yıllar geçmesine rağmen hala sıcaklığını koruyuşun.
Sırf sana verilmiş, cazibeli oluşun.
Sönmüş bir aşkı varlığınla alevlendirişin.
Ve sıcaklığıyla ruhumu ısındırışın.
Daha ne isterim ki senden.
Soğuk bir kahve, birde sigara.
Geceyi de aldım mı.
Doya doya sen olurum..

Atıf Deniz

Zarar

Sana kötölük yapan insanlardan uzaklaşmadıkça,
Zarar görmeye devam edeceksin.
Yaratılanı yaratandan ötürü sev,
Lakin samimi olma.
Şimdi tedbirine al, Sonra ağlayıp sızlanma

Atıf Deniz

Zor Azizim

Sevmek zor azizim..
Ve beklemek.
Sınırları bilerek ve aşmadan, incitmeden, kırmadan gel demeni beklemek.
Ne zor şey seni sevmek.
Ne zor şey gel demeni beklemek.

Sevmek zor azizim.
Ve yaşamak.
Ellerinden tutma hayalini kurmak.
Öpmek koklamak.
Yastığa koydun mu başını, onu; onsuz göğsünde uyutmak.
Ne zor şey seni yaşayamamak.
Ne zor şey gel demeni beklemek.

Sevmek zor azizim.
Ve susmak.
Uzandığımda yatağıma iki damla yaş dökmek.
Yani sabretmek.
Ve seni, senin aynandan seyretmek.
Gözlerini hayal ederek seni düşünmek.
Belki kırılmak, hiç konuşmadan susmak.
Çok zor azizim seni sevmek.
Ne çok zor seni beklemek.

Sevmek zor azizim.
Ve anlatmak.
Senin şarkını dinlemek.
En umulmadık yerde seni beklemek.
Ve tesadüfler girdabında boğulmak.
Senden sana kaçmak zor azizim.
Sevmek kadar zor.

Atıf Deniz